

Dziennik Urzędowy C 142

Unii Europejskiej

Tom 58

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

29 kwietnia 2015

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Rada

2015/C 142/01	Decyzja Rady z dnia 20 kwietnia 2015 r. w sprawie mianowania członka zarządu Europejskiego Urzędu ds. Bezpieczeństwa Żywności	1
2015/C 142/02	Ogłoszenie skierowane do osób, do których mają zastosowanie środki ograniczające przewidziane w decyzji Rady 2013/255/WPZiB oraz w rozporządzeniu Rady (UE) nr 36/2012 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii	3

Komisja Europejska

2015/C 142/03	Kursy walutowe euro	4
2015/C 142/04	Powiadomienie informujące o zakończeniu działań z państwem trzecim powiadomionym w dniu 26 listopada 2013 r. o możliwości uznania go za niewspółpracujące państwo trzecie zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 1005/2008 ustanawiającym wspólnotowy system zapobiegania nielegalnym, nieraportowanym i nieuregulowanym połowom oraz ich powstrzymywania i eliminowania ...	5
2015/C 142/05	Powiadomienie informujące o zakończeniu działań z państwem trzecim powiadomionym w dniu 10 czerwca 2014 r. o możliwości uznania go za niewspółpracujące państwo trzecie zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 1005/2008 ustanawiającym wspólnotowy system zapobiegania nielegalnym, nieraportowanym i nieuregulowanym połowom oraz ich powstrzymywania i eliminowania ...	6
2015/C 142/06	Decyzja Komisji z dnia 21 kwietnia 2015 r. w sprawie powiadomienia państwa trzeciego o możliwości uznania go za niewspółpracujące państwo trzecie w zakresie zwalczania nielegalnych, nieraportowanych i nieuregulowanych połowów	7

PL

2015/C 142/07	Opinia Komitetu Doradczego ds. Praktyk Ograniczających Konkurencję i Pozycji Dominujących wydana na posiedzeniu w dniu 2 grudnia 2013 r. dotycząca projektu decyzji w sprawie AT.39685(1) Fentanyl – Sprawozdawca: Łotwa	18
2015/C 142/08	Opinia Komitetu Doradczego ds. Praktyk Ograniczających Konkurencję i Pozycji Dominujących wydana na posiedzeniu w dniu 6 grudnia 2013 r. dotycząca projektu decyzji w sprawie AT.39685(2) Fentanyl – Sprawozdawca: Łotwa/Zjednoczone Królestwo	19
2015/C 142/09	Sprawozdanie końcowe urzędnika przeprowadzającego spotkanie wyjaśniające – Fentanyl (AT.39685)	20
2015/C 142/10	Streszczenie decyzji Komisji z dnia 10 grudnia 2013 r. dotyczącej postępowania przewidzianego w art. 101 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Sprawa AT.39685 – Fentanyl) (<i>notyfikowana jako dokument nr C(2013) 8870</i>)	21

Trybunał Obrachunkowy

2015/C 142/11	Sprawozdanie specjalne nr 4/2015 „W jakim stopniu pomoc techniczna przyczyniła się do osiągnięcia celów w zakresie rolnictwa i rozwoju obszarów wiejskich?”	23
2015/C 142/12	Sprawozdanie specjalne nr 5/2015 „Czy instrumenty finansowe stanowią skuteczne i przyszłościowe narzędzie wspierania rozwoju obszarów wiejskich?”	23

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA ZWIĄZANE Z REALIZACJĄ POLITYKI KONKURENCJI

Komisja Europejska

2015/C 142/13	Zgłoszenie zamiaru koncentracji (Sprawa M.7624 – KKR/Comcast/Pentech/Piton/Scottish Enterprise/Shamrock/FanDuel/JV) – Sprawa, która może kwalifikować się do rozpatrzenia w ramach procedury uproszczonej ⁽¹⁾	24
---------------	--	----

INNE AKTY

Komisja Europejska

2015/C 142/14	Publikacja wniosku zgodnie z art. 50 ust. 2 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012 w sprawie systemów jakości produktów rolnych i środków spożywczych	25
2015/C 142/15	Publikacja wniosku zgodnie z art. 50 ust. 2 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012 w sprawie systemów jakości produktów rolnych i środków spożywczych	29

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

IV

(Informacje)

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

RADA

DECYZJA RADY

z dnia 20 kwietnia 2015 r.

w sprawie mianowania członka zarządu Europejskiego Urzędu ds. Bezpieczeństwa Żywności

(2015/C 142/01)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiające ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołujące Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiające procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności⁽¹⁾, w szczególności jego art. 25 ust. 1,

uwzględniając listę kandydatów przedłożoną Radzie przez Komisję Europejską,

uwzględniając opinię wyrażoną przez Parlament Europejski,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Nieodzowne jest zapewnienie niezależności, wysokich standardów naukowych, przejrzystości i sprawności działania Europejskiego Urzędu ds. Bezpieczeństwa Żywności (EFSA). Niezbędna jest również współpraca z państwami członkowskimi.
- (2) Jeden z członków zarządu EFSA, Valérie BADUEL, złożył dymisję. Należy zatem mianować nowego członka na okres pozostały do końca jej kadencji.
- (3) Z myślą o mianowaniu jednego nowego członka zarządu EFSA Rada przeanalizowała listę przedłożoną przez Komisję na podstawie dokumentacji dostarczonej przez Komisję oraz z uwzględnieniem opinii wyrażonej przez Parlament Europejski. Celem jest zapewnienie najwyższych standardów kompetencji, szerokiego zakresu stosownej wiedzy fachowej, na przykład w zakresie zarządzania i administracji publicznej, oraz możliwie najszerszej pod względem geograficznym reprezentacji w obrębie Unii.
- (4) Zgodnie z art. 25 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 czterech członków zarządu EFSA musi posiadać doświadczenie zdobyte podczas pracy w organizacjach reprezentujących interesy konsumentów i innych stron w łańcuchu żywnościowym. Obecnie czterech członków zarządu posiada już takie doświadczenie,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Następująca osoba zostaje mianowana członkiem zarządu Europejskiego Urzędu ds. Bezpieczeństwa Żywności na okres od dnia 1 maja 2015 r. do dnia 30 czerwca 2016 r.:

Michael WINTER.

⁽¹⁾ Dz.U. L 31 z 1.2.2002, s. 1.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Luksemburgu dnia 20 kwietnia 2015 r.

W imieniu Rady

J. DŮKLAVS

Przewodniczący

Ogłoszenie skierowane do osób, do których mają zastosowanie środki ograniczające przewidziane w decyzji Rady 2013/255/WPZiB oraz w rozporządzeniu Rady (UE) nr 36/2012 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii

(2015/C 142/02)

Niniejszym przekazuje się następujące informacje do wiadomości osób obecnie wymienionych w załączniku I do decyzji Rady 2013/255/WPZiB ⁽¹⁾ oraz w załączniku II do rozporządzenia Rady (UE) nr 36/2012 ⁽²⁾ w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii.

Rada zamierza zmienić uzasadnienia umieszczenia w wykazie dotyczące następujących osób (pisownia angielska): Ali Mamlouk, Rustum Ghazali, Faruq Al Shara' oraz generał brygady Rafiq Shahadah (wymienieni odpowiednio jako nr 3, 11, 16 i 37 w załączniku I do decyzji 2013/255/WPZiB oraz w załączniku II do rozporządzenia (UE) nr 36/2012).

Oдноśne osoby informuje się niniejszym, że mogą wystosować do Rady **przed dniem 11 maja 2015 r.** wniosek o przekazanie im planowanych uzasadnień ich umieszczenia w wykazie; taki wniosek należy wysłać na następujący adres:

Council of the European Union
Sekretariat Generalny
DG C 1C
Rue de la Loi/Wetstraat 175
1048 Bruxelles/Brussel
BELGIQUE/BELGIË
E-mail: sanctions@consilium.europa.eu

⁽¹⁾ Dz.U. L 147 z 1.6.2013, s. 14.

⁽²⁾ Dz.U. L 16 z 19.1.2012, s. 1.

KOMISJA EUROPEJSKA

Kursy walutowe euro ⁽¹⁾

28 kwietnia 2015 r.

(2015/C 142/03)

1 euro =

Waluta	Kurs wymiany	Waluta	Kurs wymiany		
USD	Dolar amerykański	1,0927	CAD	Dolar kanadyjski	1,3188
JPY	Jen	130,09	HKD	Dolar Hongkongu	8,4696
DKK	Korona duńska	7,4607	NZD	Dolar nowozelandzki	1,4226
GBP	Funt szterling	0,71500	SGD	Dolar singapurski	1,4433
SEK	Korona szwedzka	9,3808	KRW	Won	1 167,18
CHF	Frank szwajcarski	1,0464	ZAR	Rand	13,0108
ISK	Korona islandzka		CNY	Yuan renminbi	6,7806
NOK	Korona norweska	8,3920	HRK	Kuna chorwacka	7,5860
BGN	Lew	1,9558	IDR	Rupia indonezyjska	14 149,02
CZK	Korona czeska	27,471	MYR	Ringgit malezyjski	3,8755
HUF	Forint węgierski	301,35	PHP	Peso filipińskie	48,320
PLN	Złoty polski	4,0015	RUB	Rubel rosyjski	57,0315
RON	Lej rumuński	4,4026	THB	Bat tajlandzki	35,611
TRY	Lir turecki	2,9161	BRL	Real	3,1786
AUD	Dolar australijski	1,3752	MXN	Peso meksykańskie	16,7325
			INR	Rupia indyjska	68,9985

⁽¹⁾ Źródło: referencyjny kurs wymiany walut opublikowany przez EBC.

Powiadomienie informujące o zakończeniu działań z państwem trzecim powiadomionym w dniu 26 listopada 2013 r. o możliwości uznania go za niewspółpracujące państwo trzecie zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 1005/2008 ustanawiającym wspólnotowy system zapobiegania nielegalnym, nieraportowanym i nieuregulowanym połowom oraz ich powstrzymywania i eliminowania

(2015/C 142/04)

Komisja Europejska („Komisja”) zakończyła działania z Republiką Korei w zakresie zwalczania połowów NNN, zapoczątkowane w dniu 26 listopada 2013 r. decyzją Komisji 2013/C 346/03⁽¹⁾ w sprawie powiadomienia państw trzecich o możliwości uznania ich za niewspółpracujące państwa trzecie zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 1005/2008 z dnia 29 września 2008 r. ustanawiającym wspólnotowy system zapobiegania nielegalnym, nieraportowanym i nieuregulowanym połowom oraz ich powstrzymywania i eliminowania, zmieniającym rozporządzenia (EWG) nr 2847/93, (WE) nr 1936/2001 i (WE) nr 601/2004 oraz uchylającym rozporządzenia (WE) nr 1093/94 i (WE) nr 1447/1999⁽²⁾ (rozporządzenie w sprawie połowów NNN).

1. Ramy prawne

Zgodnie z art. 32 rozporządzenia w sprawie połowów NNN Komisja powinna powiadomić państwa trzecie o możliwości uznania ich za państwa niewspółpracujące. Takie powiadomienie ma charakter wstępny. Powiadomienie państw trzecich o możliwości uznania ich za państwa niewspółpracujące następuje na podstawie kryteriów określonych w art. 31 rozporządzenia w sprawie połowów NNN.

Komisja powinna również podjąć wszelkie określone w art. 32 działania w odniesieniu do tych państw. W szczególności Komisja powinna zawrzeć w powiadomieniu informacje dotyczące istotnych faktów i ustaleń leżących u podstaw takiego uznania, możliwości udzielenia przez te państwa odpowiedzi i dostarczenia dowodów przemawiających przeciwko takiemu uznaniu lub, w stosownych przypadkach, przedstawienia planu działania na rzecz poprawy sytuacji oraz środków już podjętych w celu jej naprawy.

Komisja powinna wyznaczyć danym państwom trzecim odpowiedni termin na przedstawienie odpowiedzi na powiadomienie, a także wystarczający czas na naprawę sytuacji.

2. Procedura

W dniu 26 listopada 2013 r. Komisja Europejska powiadomiła Republikę Korei o możliwości uznania jej za niewspółpracujące państwo trzecie w zakresie zwalczania nielegalnych, nieraportowanych i nieuregulowanych połowów (NNN).

Komisja podkreśliła, że Korea – w celu uniknięcia uznania jej za państwo niewspółpracujące – została zaproszona do współpracy z Komisją na podstawie zaproponowanego planu działań zmierzającego do naprawienia wykrytych niedociągnięć.

Komisja zainicjowała proces dialogu z Republiką Korei. Przedmiotowe państwo przedstawiło uwagi ustne i pisemne, które zostały przez Komisję rozpatrzone i wzięte pod uwagę. Komisja nadal poszukiwała wszelkich informacji, które uważała za niezbędne, i poddawała je weryfikacji.

Republika Korei wprowadziła środki niezbędne do zaprzestania połowów NNN oraz zapobiegania wszelkim tego rodzaju działaniom w przyszłości, korygując wszelkie działania lub zaniechania, które doprowadziły do powiadomienia o możliwości uznania jej za niewspółpracujące państwo trzecie w zakresie zwalczania połowów NNN.

3. Wniosek

W aktualnej sytuacji i po zapoznaniu się z wyżej wymienionymi okolicznościami Komisja stwierdza zatem, że działania w stosunku do Republiki Korei na mocy postanowień art. 32 rozporządzenia w sprawie połowów NNN w odniesieniu do wypełniania obowiązków spoczywających na niej na mocy prawa międzynarodowego jako na państwie bandery, państwie portu, państwie nadbrzeżnym lub państwie zbytu i jej działań w celu zapobiegania, powstrzymywania i eliminowania połowów NNN, zostają niniejszym zakończone. Właściwe organy zostały oficjalnie poinformowane przez Komisję.

Wyżej wymienione zakończenie działań nie wyklucza ewentualnego podjęcia przez Komisję lub Radę dalszych kroków w przyszłości, w przypadku gdyby okoliczności faktyczne wykazały, że państwo nie wypełnia obowiązków spoczywających na nim na mocy prawa międzynarodowego jako na państwie bandery, państwie portu, państwie nadbrzeżnym lub państwie zbytu, polegających na podejmowaniu działań w celu zapobiegania połowom NNN oraz ich powstrzymywania i eliminowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 346 z 27.11.2013, s. 26.

⁽²⁾ Dz.U. L 286 z 29.10.2008, s. 1.

Powiadomienie informujące o zakończeniu działań z państwem trzecim powiadomionym w dniu 10 czerwca 2014 r. o możliwości uznania go za niewspółpracujące państwo trzecie zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 1005/2008 ustanawiającym wspólnotowy system zapobiegania nielegalnym, nieraportowanym i nieuregulowanym połowom oraz ich powstrzymywania i eliminowania

(2015/C 142/05)

Komisja Europejska („Komisja”) zakończyła działania z Republiką Filipin w zakresie zwalczania połowów NNN, zapoczątkowane w dniu 10 czerwca 2014 r. decyzją Komisji 2014/C 185/03 ⁽¹⁾ w sprawie powiadomienia Republiki Filipin o możliwości uznania jej za niewspółpracujące państwo trzecie zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 1005/2008 z dnia 29 września 2008 r. ustanawiającym wspólnotowy system zapobiegania nielegalnym, nieraportowanym i nieuregulowanym połowom oraz ich powstrzymywania i eliminowania, zmieniającym rozporządzenia (EWG) nr 2847/93, (WE) nr 1936/2001 i (WE) nr 601/2004 oraz uchylającym rozporządzenia (WE) nr 1093/94 i (WE) nr 1447/1999 ⁽²⁾ (rozporządzenie w sprawie połowów NNN).

1. Ramy prawne

Zgodnie z art. 32 rozporządzenia w sprawie połowów NNN Komisja powinna powiadomić państwa trzecie o możliwości uznania ich za państwa niewspółpracujące. Takie powiadomienie ma charakter wstępny. Powiadomienie państw trzecich o możliwości uznania ich za państwa niewspółpracujące następuje na podstawie kryteriów określonych w art. 31 rozporządzenia w sprawie połowów NNN.

Komisja powinna również podjąć wszelkie określone w art. 32 działania w odniesieniu do tych państw. W szczególności Komisja powinna zawrzeć w powiadomieniu informacje dotyczące istotnych faktów i ustaleń leżących u podstaw takiego uznania, możliwości udzielenia przez te państwa odpowiedzi i dostarczenia dowodów przemawiających przeciwko takiemu uznaniu lub, w stosownych przypadkach, przedstawienia planu działania na rzecz poprawy sytuacji oraz środków już podjętych w celu jej naprawy.

Komisja powinna wyznaczyć danym państwom trzecim odpowiedni termin na przedstawienie odpowiedzi na powiadomienie, a także wystarczający czas na naprawę sytuacji.

2. Procedura

W dniu 10 czerwca 2014 r. Komisja Europejska powiadomiła Republikę Filipin o możliwości uznania jej za niewspółpracujące państwo trzecie w zakresie zwalczania nielegalnych, nieraportowanych i nieuregulowanych połowów (NNN).

Komisja podkreśliła, że Republika Filipin – w celu uniknięcia uznania jej za państwo niewspółpracujące – została zaproszona do współpracy z Komisją na podstawie zaproponowanego planu działań zmierzającego do naprawienia wykrytych niedociągnięć.

Komisja zainicjowała proces dialogu z Republiką Filipin. Przedmiotowe państwo przedstawiło uwagi ustne i pisemne, które zostały przez Komisję rozpatrzone i wzięte pod uwagę. Komisja nadal poszukiwała wszelkich informacji, które uważała za niezbędne, i poddawała je weryfikacji.

Republika Filipin wprowadziła środki niezbędne do zaprzestania połowów NNN oraz zapobiegania wszelkim tego rodzaju działaniom w przyszłości, korygując wszelkie działania lub zaniechania, które doprowadziły do powiadomienia o możliwości uznania jej za niewspółpracujące państwo trzecie w zakresie zwalczania połowów NNN.

3. Wniosek

W aktualnej sytuacji i po zapoznaniu się z wyżej wymienionymi okolicznościami Komisja stwierdza zatem, że działania w stosunku do Republiki Filipin na mocy postanowień art. 32 rozporządzenia w sprawie połowów NNN w odniesieniu do wypełniania obowiązków spoczywających na niej na mocy prawa międzynarodowego jako na państwie bandery, państwie portu, państwie nadbrzeżnym lub państwie zbytu i jej działań w celu zapobiegania, powstrzymywania i eliminowania połowów NNN, zostają niniejszym zakończone. Właściwe organy zostały oficjalnie poinformowane przez Komisję.

Wyżej wymienione zakończenie działań nie wyklucza ewentualnego podjęcia przez Komisję lub Radę dalszych kroków w przyszłości, w przypadku gdyby okoliczności faktyczne wykazały, że państwo nie wypełnia obowiązków spoczywających na nim na mocy prawa międzynarodowego jako na państwie bandery, państwie portu, państwie nadbrzeżnym lub państwie zbytu, polegających na podejmowaniu działań w celu zapobiegania połowom NNN oraz ich powstrzymywania i eliminowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 185 z 17.6.2014, s. 17.

⁽²⁾ Dz.U. L 286 z 29.10.2008, s. 1.

DECYZJA KOMISJI**z dnia 21 kwietnia 2015 r.****w sprawie powiadomienia państwa trzeciego o możliwości uznania go za niewspółpracujące państwo trzecie w zakresie zwalczania nielegalnych, nieraportowanych i nieuregulowanych połowów**

(2015/C 142/06)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1005/2008 z dnia 29 września 2008 r. ustanawiające wspólnotowy system zapobiegania nielegalnym, nieraportowanym i nieuregulowanym połowom oraz ich powstrzymywania i eliminowania, zmieniające rozporządzenia (EWG) nr 2847/93, (WE) nr 1936/2001 i (WE) nr 601/2004 oraz uchylające rozporządzenia (WE) nr 1093/94 i (WE) nr 1447/1999 ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 32,

a także mając na uwadze, co następuje:

1. WPROWADZENIE

- (1) Rozporządzeniem (WE) nr 1005/2008 („rozporządzenie w sprawie połowów NNN”) ustanowiono unijny system zapobiegania nielegalnym, nieraportowanym i nieuregulowanym (NNN) połowom oraz ich powstrzymywania i eliminowania.
- (2) W rozdziale VI rozporządzenia w sprawie połowów NNN określono procedury dotyczące uznania państw trzecich za niewspółpracujące, działań wobec takich państw (*démarches*), sporządzania wykazu takich państw, usunięcia z tego wykazu, publicznego dostępu do niego i wszelkich środków nadzwyczajnych.
- (3) Zgodnie z art. 32 rozporządzenia w sprawie połowów NNN Komisja powinna powiadomić państwa trzecie o możliwości uznania ich za państwa niewspółpracujące. Takie powiadomienie ma charakter wstępny. Powiadomienie opiera się na kryteriach określonych w art. 31 rozporządzenia w sprawie połowów NNN. Komisja powinna również podjąć wobec powiadamianych państw członkowskich wszelkie działania określone w art. 32 rozporządzenia w sprawie połowów NNN. W szczególności Komisja powinna zawrzeć w powiadomieniu informacje dotyczące istotnych faktów i ustaleń leżących u podstaw takiego uznania, a także zapewnić tym państwom możliwość udzielenia odpowiedzi i dostarczenia dowodów przemawiających przeciwko takiemu uznaniu lub, w stosownych przypadkach, przedstawienia planu działania na rzecz poprawy sytuacji oraz środków już podjętych w celu jej naprawy. Komisja powinna wyznaczyć powiadamianym państwom trzecim odpowiedni czas na przedstawienie odpowiedzi na powiadomienie, a także wystarczający czas na naprawę sytuacji.
- (4) Zgodnie z art. 31 rozporządzenia w sprawie połowów NNN Komisja powinna wskazać państwa trzecie, które uznaje za niewspółpracujące w zakresie zwalczania połowów NNN. Państwo trzecie należy uznać za niewspółpracujące, jeżeli nie wypełnia ono swoich obowiązków spoczywających na nim na mocy prawa międzynarodowego jako na państwie bandery, państwie portu, państwie nadbrzeżnym lub państwie zbytu, polegających na podejmowaniu działań w celu zapobiegania połowom NNN oraz ich powstrzymywania i eliminowania.
- (5) Uznanie państw trzecich za niewspółpracujące powinno opierać się na przeglądzie wszelkich informacji określonych w art. 31 ust. 2 rozporządzenia w sprawie połowów NNN.
- (6) Zgodnie z art. 33 rozporządzenia w sprawie połowów NNN Rada powinna sporządzić wykaz niewspółpracujących państw trzecich. W odniesieniu do tych państw mają zastosowanie między innymi środki określone w art. 38 rozporządzenia w sprawie połowów NNN.
- (7) Zgodnie z art. 20 ust. 1 rozporządzenia w sprawie połowów NNN świadectwa połowowe zatwierdzone przez państwa trzecie bandery są akceptowane, pod warunkiem że Komisja otrzymała powiadomienie o rozwiązaniach dotyczących wdrożenia, kontroli i egzekwowania przepisów ustawowych i wykonawczych oraz środków ochrony i zarządzania, których muszą przestrzegać statki rybackie tych państw trzecich.
- (8) Zgodnie z art. 20 ust. 4 rozporządzenia w sprawie połowów NNN Komisja ma prowadzić współpracę administracyjną z państwami trzecimi w obszarach związanych z wdrożeniem przepisów tego rozporządzenia.

2. POSTĘPOWANIE DOTYCZĄCE KRÓLESTWA TAJLANDII

- (9) Zgodnie z art. 20 rozporządzenia w sprawie połowów NNN Komisja otrzymała powiadomienie od Królestwa Tajlandii jako państwa bandery w dniu 6 października 2009 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 286 z 29.10.2008, s. 1.

- (10) W dniach 18–22 kwietnia 2011 r. przedstawiciele Komisji przy wsparciu ze strony Europejskiej Agencji Kontroli Rybołówstwa odbyli wizytę w Tajlandii w ramach współpracy administracyjnej przewidzianej w art. 20 ust. 4 rozporządzenia w sprawie połowów NNN.
- (11) Celem wizyty było zweryfikowanie informacji na temat wprowadzonych przez Tajlandię rozwiązań w zakresie wdrożenia, kontroli i egzekwowania przepisów ustawowych i wykonawczych oraz środków ochrony i zarządzania, których muszą przestrzegać jej statki rybackie, oraz informacji na temat środków podjętych przez Tajlandię w celu wypełnienia obowiązków w zakresie zwalczania połowów NNN oraz w celu spełnienia wymogów i punktów dotyczących wdrażania unijnego systemu świadectw połowowych.
- (12) Sprawozdanie końcowe z wizyty przesłano do Tajlandii w dniu 30 czerwca 2011 r.
- (13) Dnia 27 kwietnia 2012 r. odbyło się spotkanie techniczne służb Komisji i Tajlandii. Tajlandia przedstawiła aktualne informacje na temat rozwoju sytuacji od kwietnia 2011 r. w odniesieniu do wdrażania rozporządzenia w sprawie połowów NNN. Tajlandia przedstawiła zmienioną ustawę o rybołówstwie przyjętą przez Radę Ministrów i gotową do przyjęcia przez Senat i Parlament, program dotyczący satelitarnego systemu monitorowania statków, który został uruchomiony z zamiarem rozbudowy w 2013 r., i ostateczną wersję projektu krajowego planu działania w zakresie połowów NNN, gotową do tłumaczenia.
- (14) W dniach 9–12 października 2012 r. przedstawiciele Komisji odbyli kolejną wizytę w Tajlandii w celu skontroloowania działań podjętych podczas pierwszej wizyty.
- (15) Sprawozdanie końcowe z wizyty przekazano Tajlandii w dniu 9 listopada 2012 r.
- (16) Dnia 29 listopada 2012 r. Tajlandia przekazała dodatkowe informacje, a dnia 23 stycznia 2013 r. – swoje uwagi do sprawozdania z wizyty w listopadzie 2012 r.
- (17) W dniu 15 lutego Komisja ustosunkowała się do uwag w odniesieniu do sprawozdania z wizyty w Tajlandii z dnia 23 stycznia 2013 r.
- (18) Tajlandia przekazała dodatkowe informacje w formie planu działania na rzecz ulepszenia systemów identyfikowalności przywożonych produktów rybołówstwa w dniu 11 kwietnia 2013 r.
- (19) W dniach 8–9 października 2014 r. przedstawiciele Komisji odbyli kolejną wizytę w Tajlandii w celu skontroloowania działań podjętych podczas wizyty w październiku 2012 r.
- (20) Sprawozdanie końcowe z wizyty przesłano do Tajlandii w dniu 29 października 2014 r. W trakcie wizyty przedstawiciele Komisji stwierdzili, że w odniesieniu do najważniejszych niedociągnięć wykrytych od 2011 r. poczyniono niewielkie postępy lub nie poczyniono postępów w ogóle.
- (21) W dniu 19 listopada 2014 r. odbyło się spotkanie Tajlandii oraz służb Komisji, podczas którego Tajlandia przedstawiła dodatkowe uwagi. Po spotkaniu Tajlandia przedstawiła szereg uwag na piśmie. W dniu 28 stycznia 2015 r. Tajlandia przedstawiła nieoficjalną wersję zmienionej ustawy o rybołówstwie, która została opublikowana dnia 9 stycznia 2015 r. (odniesienie do ustawy o rybołówstwie B.E. 2558 (2015)).
- (22) Tajlandia jest członkiem Komisji ds. Tuńczyka na Oceanie Indyjskim (IOTC). Tajlandia ratyfikowała Konwencję Narodów Zjednoczonych o prawie morza (UNCLOS) z 1982 r.
- (23) W celu przeprowadzenia oceny przestrzegania przez Tajlandię jej międzynarodowych zobowiązań jako państwa bandery, państwa portu, państwa nadbrzeżnego lub państwa zbytu określonych w międzynarodowych porozumieniach wspomnianych w motywie 22 i ustanowionych przez wymienioną w nim regionalną organizację ds. zarządzania rybołówstwem Komisja zgromadziła i przeanalizowała wszystkie informacje, które uznała za niezbędne do celów takiej oceny. Obecnie głównym tekstem prawnym dla tajlandzkiej organizacji ds. zarządzania rybołówstwem jest ustawa w sprawie rybołówstwa z 1947 r. Zmieniona ustawa opublikowana w styczniu 2015 r. ma wejść w życie w 2015 r. Uzupełnia ją szereg rozporządzeń ministerialnych i notyfikacji obejmujących techniczne aspekty zarządzania rybołówstwem. Większość z tych tekstów ma więcej niż 10 lat i nie zostały one zaktualizowane. Władze Tajlandii zaakceptowały konieczność zmiany ustawy o rybołówstwie i od lat pracują nad opracowaniem nowego instrumentu.
- (24) Komisja wykorzystała również dostępne informacje wynikające z danych opublikowanych przez IOTC, jak również ogólnodostępne dane.

3. MOŻLIWOŚĆ UZNANIA TAJLANDII ZA NIEWSPÓŁPRACUJĄCE PAŃSTWO TRZECIE

- (25) Zgodnie z art. 31 ust. 3 rozporządzenia w sprawie połowów NNN Komisja przeprowadziła analizę obowiązków Tajlandii jako państwa bandery, państwa portu, państwa nadbrzeżnego lub państwa zbytu. Do celów tego przeglądu Komisja wzięła pod uwagę kryteria określone w art. 31 ust. 4–7 rozporządzenia w sprawie połowów NNN.

3.1. Powtarzające się przypadki prowadzenia przez statki połowów NNN oraz przepływów handlowych produktów pochodzących z połowów NNN (art. 31 ust. 4 rozporządzenia w sprawie połowów NNN)

- (26) Na podstawie informacji uzyskanych podczas wizyt na miejscu oraz ogólnie dostępnych informacji Komisja ustaliła, że co najmniej 11 statków brało udział w połowach NNN w okresie od 2010 r. do 2014 r. ⁽²⁾ ⁽³⁾ ⁽⁴⁾.
- (27) Zgromadzone dowody świadczą o tym, że istnieją meldunki, z których wynika, iż statki pływające pod banderą Tajlandii dopuściły się następujących poważnych naruszeń sprzecznych ze środkami ochrony i zarządzania odnośnych obszarów połowowych: prowadzenie połowów bez ważnej licencji, upoważnienia lub pozwolenia wydanych przez państwo bandery lub odpowiednie państwo nadbrzeżne; prowadzenie połowów bez urządzeń satelitarne systemu monitorowania statków (VMS) na morzu pełnym i w państwach nadbrzeżnych, w których VMS jest wymagany w przypadku wszystkich statków pływających pod obcą banderą; przedstawianie błędnych informacji dotyczących obszarów połowowych, aby świadectwa połowowe zostały zatwierdzone przez władze Tajlandii, a produkty mogły być przywożone do UE; fałszowanie lub zatajanie ich oznakowań, tożsamości bądź rejestracji; utrudnianie pracy urzędników państwa nadbrzeżnego przy wykonywaniu ich obowiązków związanych ze sprawdzaniem zgodności z obowiązującymi środkami ochrony i zarządzania. Ponadto niektóre z tych statków nie wypełniły swoich obowiązków w zakresie rejestrowania i zgłaszania wejścia, wyjścia i danych dotyczących połowów organom państw nadbrzeżnych. Tajlandzki Departament Rybołówstwa zbadał jeden z przypadków, jak wyjaśniono w niniejszej decyzji (motyw 79), ale Komisji nie przedstawiono dowodów na prowadzenie innych działań.
- (28) W październiku 2014 r. 5 statków tajlandzkich zostało aresztowanych za prowadzenie nielegalnych połowów w wyłącznej strefie ekonomicznej (w.s.e.) Papui-Nowej Gwinei (PNG). Brak VMS na pokładzie większości statków tajlandzkich (zob. motyw 37) w połączeniu ze słabą współpracą z państwami sąsiadującymi (sekcja 3.2 niniejszej decyzji) sugeruje, że ryzyko wystąpienia połowów NNN we flocie Tajlandii jest wysokie. To przypuszczenie potwierdza fakt, że wiele tajlandzkich statków prowadziło w latach 2011–2014 połowy NNN na Oceanie Indyjskim i na zachodnim Pacyfiku (zob. motyw 26). Lokalizacja i rozpowszechnianie się tych przypadków wiąże się z rozmieszczeniem tajlandzkiej floty dalekomorskiej przed 2012 r.
- (29) W przeszłości wkład floty Tajlandii w ogólną produkcję w zakresie rybołówstwa pochodzącą z połowów morskich wynosił 40 %. Produkcja ta znacznie zmniejszyła się w ostatnich latach z powodu przełowienia stad ryb dennych i pelagicznych w wodach tajlandzkich ⁽⁵⁾. Według doniesień w 2007 r. flota Tajlandii prowadziła połowy w Indonezji, Kambodży, Malezji, Bangladeszu, Somalii, na Madagaskarze i w Mjanmie, w których uczestniczyło ponad 460 znanych statków. Obecnie flota dalekomorska jest ograniczona do 10 takłowców upoważnionych do połowów w obszarze IOTC oraz 52 trawlerów posiadających licencję na prowadzenie połowów w Papui-Nowej Gwinei. Uszczuplenie stad ryb w wodach terytorialnych Tajlandii w połączeniu ze zmniejszeniem obszaru połowowego w związku z utratą praw dostępu do wód państw trzecich sugeruje, że duża liczba statków rybackich nadal prowadzi nielegalną działalność, nie podlegając regulacjom ani nie raportując połowów zarówno na morzu pełnym, jak i na wodach państw nadbrzeżnych.
- (30) Flota powiększyła się o ponad 15 000 statków od 2011 r. i obecnie liczy około 40 000 statków, z czego 7 000 zostało zaklasyfikowanych jako statki handlowe (każdy o pojemności brutto ponad 20 ton). Mniej niż jedna piąta wszystkich statków stosuje dzienniki połowowe, co sugeruje, że większość połowów nie jest raportowana. W związku z tym Tajlandia nie wywiązała się ze swoich obowiązków państwa nadbrzeżnego, mających zapewnić optymalne wykorzystanie zasobów ryb w w.s.e. zgodnie z czynnikami naukowymi, środowiskowymi i gospodarczymi, jak określono w art. 61 i 62 UNCLOS. Narusza to także pkt 24 międzynarodowego planu działania na rzecz zapobiegania nielegalnym, nieraportowanym i nieuregulowanym połowom oraz ich powstrzymywania i eliminowania (MPD-NNN ⁽⁶⁾), który przewiduje obowiązek regularnego dostarczania informacji na temat połowów z dzienników połowowych.
- (31) Motywy 28–30 dowodzą, że rybołówstwo i przemysł Tajlandii charakteryzują się uszczupleniem zasobów ryb, zmniejszeniem obszaru połowowego (zamykanie obszaru w.s.e. i utrata dostępu do wód nadbrzeżnych państw trzecich) oraz zwiększeniem zdolności połowowej (z około 4 000 statków handlowych w 2011 r. do 7 000 w 2014 r.). Wszystkie opisane w tych motywach fakty stanowią poparcie wstępnego wniosku, że flota tajlandzka prowadzi połowy niezgodnie z prawem poza tajlandzkimi wodami terytorialnymi, a jej połowy albo nie są raportowane, albo są zgłaszane w sposób niezgodny ze stanem faktycznym.

⁽²⁾ Informacje (naruszenia w 2010 r.) pochodzące ze sprawozdania „Pomoc przekazywana krajom rozwijającym się, służąca przestrzeganiu przepisów wdrażanego rozporządzenia (WE) nr 1005/2008 w sprawie nielegalnych, nieraportowanych i nieuregulowanych połowów (NNN)”, EuropeAid/129609/C/SER/Multi.

⁽³⁾ Informacje (naruszenia w 2011 r.) pochodzące z danych IOTC są dostępne na stronie: <http://www.iotc.org/sites/default/files/documents/proceedings/2012/coc/IOTC-2012-CoC09-R%5BE%5D.pdf> oraz na s. 5–6 dokumentu <http://iotc.org/sites/default/files/documents/proceedings/2012/coc/IOTC-2012-CoC09-08a%5BE%5D.pdf> wg stanu na dzień 27.11.2014 r.

⁽⁴⁾ Informacje (naruszenia w 2014 r.) pochodzące z internetowego serwisu informacyjnego PNG Loop <http://www.pngloop.com/2014/10/27/record-12-fishing-vessels-investigation-ffas-operation-kurukuru/> oraz <http://www.emtv.com.pg/article.aspx?slug=Illegal-Fishing-Vessels-Apprehended&> wg stanu na dzień 20.11.2014 r.

⁽⁵⁾ Informacje pochodzące ze sprawozdania „Pomoc przekazywana krajom rozwijającym się, służąca przestrzeganiu przepisów wdrażanego rozporządzenia (WE) nr 1005/2008 w sprawie nielegalnych, nieraportowanych i nieuregulowanych połowów (NNN)”, EuropeAid/129609/C/SER/Multi.

⁽⁶⁾ Międzynarodowy plan działania na rzecz zapobiegania nielegalnym, nieraportowanym i nieuregulowanym połowom oraz ich powstrzymywania i eliminowania, Organizacja Narodów Zjednoczonych ds. Wyżywienia i Rolnictwa, 2001.

- (32) W odniesieniu do informacji określonych w motywach 26, 27, 28 i 31 Komisja uważa, że Tajlandia nie wywiązuje się ze swoich obowiązków państwa bandery, mających na celu zapobieganie, by jej flota brała udział w działaniach NNN. W związku z tym przypomina się, że zgodnie z art. 94 ust. 2 lit. b) UNCLOS państwo bandery musi poddać jurysdykcji prawa międzynarodowego każdy statek, który pływa pod jego banderą, w tym działania jego kapitana, oficerów i załogi. Zauważa się, że państwo bandery ma obowiązek podjęcia w odniesieniu do swoich podmiotów krajowych wszelkich środków niezbędnych do ochrony żywych zasobów morza pełnego lub współpracy z innymi państwami podejmującymi takie środki.
- (33) Na podstawie art. 31 ust. 4 lit. b) Komisja zbadała również środki podjęte przez Tajlandię w odniesieniu do dostępu produktów rybnych pochodzących z połowów NNN do jej rynku.
- (34) Komisja dokonała analizy dokumentacji i innych informacji dotyczących monitorowania i kontrolowania przez Tajlandię produktów rybołówstwa pochodzących z połowów morskich oraz przywożonych produktów. Po dokonaniu oceny Komisja jest zdania, że Tajlandia nie może zagwarantować, iż produkty rybołówstwa trafiające do jej portów i zakładów przetwórczych nie pochodzą z połowów NNN. Władze tajlandzkie nie były w stanie wykazać, że posiadają wszystkie niezbędne informacje wymagane w celu zagwarantowania legalności przywożonych i przetworzonych produktów przeznaczonych na rynek UE. Główne elementy stanowiące podstawę oceny Komisji podsumowano poniżej.
- (35) Rejestracji statków tajlandzkich dokonuje Departament Morski, wydawaniem zaś licencji zajmuje się Departament Rybołówstwa; ten ostatni zaangażowany jest w oba rodzaje działalności od 2010 r. Liczba zarejestrowanych statków wzrosła niemal dwukrotnie w 2011 r. po przeprowadzeniu operacji, w ramach której władze zachęciły niezarejestrowane i nieposiadające licencji statki do rejestracji.
- (36) Wizyta z 2012 r. wykazała, że oba departamenty prowadzące rejestrację nie współpracują ze sobą oraz że różnica w liczbie zarejestrowanych statków wynosi kilka tysięcy. Brak współpracy między Departamentem Morskim i Departamentem Rybołówstwa osłabia możliwość monitorowania przez Tajlandię wielkości i zdolności połowowej floty oraz umożliwia nielegalnym podmiotom prowadzenie w Tajlandii działalności bez wykrycia tego faktu. Ryzyko, że statki tajlandzkie prowadzą połowy bez dokonywania rejestracji lub nie posiadając licencji oraz wyładowują niezadeklarowane połowy w celu przetworzenia, jest nadal wysokie.
- (37) Ponadto brak VMS jako narzędzia do monitorowania miejsca prowadzenia działalności połowowej podważa proces zatwierdzania tajlandzkich świadectw połowowych, ponieważ władze nie mogą systematycznie i niezależnie weryfikować, w jakich obszarach dokonano połowów, oraz porównywać wyników tych kontroli z danymi zadeklarowanymi przez podmioty gospodarcze. W związku z tym Tajlandia nie przestrzega wymogów mających na celu zapewnienie kompleksowego i skutecznego monitorowania i kontroli połowów oraz nadzoru nad nimi zgodnie z art. 94 UNCLOS oraz ust. 24 MPD-NNN.
- (38) Statki państw trzecich nie są upoważnione do prowadzenia połowów w wodach tajlandzkich. Tajlandia przetwarza duże ilości produktów rybołówstwa państw trzecich, pochodzących zarówno ze zgłoszonych, jak i z niezgłoszonych państw trzecich.
- (39) Niektóre ryby z państw trzecich pochodzą ze statków pływających pod banderą państw, które zostały zgłoszone przez Komisję jako potencjalnie niewspółpracujące państwa trzecie na podstawie art. 32 rozporządzenia (WE) nr 1005/2008. Są to: Korea, Papua-Nowa Gwinea i Filipiny.
- (40) Tajlandia przetwarza również ryby pochodzące z państw trzecich, które nie zostały zgłoszone zgodnie z art. 20 rozporządzenia w sprawie połowów NNN, w tym Vanuatu, Sfederowanych Stanów Mikronezji i Wysp Marshalla. Zwiększa to ryzyko, że nie można zagwarantować, iż produkty rybne przeznaczone na rynek UE nie pochodzą z połowów NNN (zob. motywy 48–51).
- (41) Władze Tajlandii opracowały szereg systemów identyfikowalności w celu monitorowania i kontroli produktów rybołówstwa z państw trzecich, trafiających do tajlandzkich portów w celu przetworzenia, a następnie wywozu.
- (42) Zgodnie z informacjami przekazanymi przez władze 10 % wyładunków w portach tajlandzkich podlega sprawdzeniu. Władze nie mają jednak podstaw prawnych do przeprowadzenia kontroli, nałożenia sankcji lub udzielenia odmowy dostępu do portów tajlandzkich statkom państw trzecich. W odniesieniu do całego przywozu wydawane jest – za okazaniem szeregu dokumentów (rejestracja statku, licencja itd.) oraz świadectwa połowowego (w przypadku produktów przeznaczonych do wprowadzenia na rynek UE) – pozwolenie na przywóz. Wizyty w 2012 i 2014 r. ujawniły, że świadectwa połowowe często są dostarczane po kilku tygodniach lub nawet miesiącach od przywozu do Tajlandii. Niezwykle trudne, jeśli nie niemożliwe, jest ustalenie związku między pozwoleniem na przywóz a numerem świadectwa połowowego, co jeszcze bardziej utrudnia zapewnienie identyfikowalności.

- (43) W art. 11 ust. 2 i 3 Kodeksu odpowiedzialnego rybołówstwa FAO stanowi się, że międzynarodowy handel rybami i produktami rybołówstwa nie powinien zagrażać zrównoważonemu rozwojowi rybołówstwa, powinien być oparty na przejrzystych środkach, jak również na prostych i wszechstronnych przepisach ustawowych i wykonawczych oraz procedurach administracyjnych. MPD-NNN zawiera ponadto wytyczne dotyczące uzgodnionych na szczeblu międzynarodowym środków rynkowych (pkt 65–76), które pomagają ograniczyć lub eliminować handel rybami i produktami rybnymi pozyskanymi z połowów NNN. Obserwowane przez Komisję systemy identyfikowalności (zob. motywy 44–48) wyraźnie świadczą o tym, że Tajlandia nie podjęła środków w celu zwiększenia przejrzystości swoich rynków, co pozwoliłoby zapobiec ryzyku, że produkty NNN będą po drodze przedmiotem handlu w Tajlandii.
- (44) W 2012 r. Komisja odwiedziła wiele podmiotów gospodarczych, pośredników i zakładów przetwórstwa tuńczyka w celu dokonania oceny przejrzystości i identyfikowalności na tajlandzkim rynku rybnym. Stwierdzono liczne niedociągnięcia (zob. motywy 45–47).
- (45) Władze tajlandzkie wdrożyły system identyfikowalności w celu zapewnienia, że można ustalić pochodzenie wszystkich produktów przeznaczonych na rynek UE oraz że wszystkie produkty są odpowiednio rozliczane. Podczas wizyty w październiku 2012 r. Komisja oceniła ten system identyfikowalności zarówno na szczeblu organów, jak i na szczeblu zakładów przetwórczych. Komisja ustaliła, że systemy identyfikowalności opracowane przez tajlandzkie organy publiczne nie są włączone do systemów rachunkowości przedsiębiorstw, a tym samym nie gwarantują, że dane są wyczerpujące i wiarygodne, ponieważ nie istnieje żaden związek między tym, co zostało zapisane w systemach organów, a tym, co zostało zapisane w systemach rachunkowości i produkcji przedsiębiorstw. Sytuacja ta osłabia wiarygodność łańcucha identyfikowalności na szczeblu przedsiębiorstwa. Ponadto elektroniczne bazy danych wspomagające systemy organów są niekompletne, a w kluczowych dokumentach w łańcuchu dostaw, takich jak dokument przywózowy, nie zapisuje się najważniejszych danych (np. nazwy statków zaopatrujących i rzeczywistej całkowitej ilości zakupionej przez zakład przetwórczy). Wskazuje to na braki w całym systemie identyfikowalności.
- (46) Krajowe systemy dokumentacji opracowane przez władze do celów identyfikowalności są nieprawidłowo stosowane przez podmioty gospodarcze, w przypadku których stwierdzono, iż w niewłaściwy sposób rejestrują przyjmowane ilości ryb. Naraża to system na potencjalne nadużycia, umożliwiając podmiotom gospodarczym zgłaszanie zawyżonych ilości z błędnych świadectw połowowych i fałszowanie w ten sposób pochodzenia ryb.
- (47) Do celów tego systemu przedsiębiorstwa wypełniają oświadczenie dotyczące surowców. Wypełniają one stosowny arkusz, podając całkowite ilości zadeklarowane w świadectwie połowowym, a nie faktycznie nabyte ilości. Oświadczenie jest wypełniane przez przedsiębiorstwa niezależnie od wewnętrznych systemów księgowych i to dopiero po przetworzeniu w celu uzyskania od władz oświadczenia o przetworzeniu z załącznika IV. Świadczy to o tym, że przedmiotowe systemy rejestracji danych były nieodpowiednie, ponieważ nie uwzględniały różnic w wydajności produkcji i kursów wymiany. Ponadto brak możliwości powiązania ilości surowców z ilością przetworzonych produktów za pomocą wewnętrznych systemów księgowych powoduje, iż system jest podatny i narażony na zgłaszanie nieprawdziwych danych i ukrywanie pochodzenia produktów pochodzących z połowów NNN. Stosunkowo niewielka liczba audytów przeprowadzanych przez Departament Rybołówstwa oraz brak wymiernych działań skierowanych przeciwko niedociągnięciom w systemach identyfikowalności świadczą o niechęci do zapewnienia przejrzystości w łańcuchu dostaw oraz o zaniedbaniu w zakresie podjęcia środków wobec podmiotów gospodarczych bezpośrednio lub pośrednio uczestniczących w połowach NNN zgodnie z pkt 72–74 MPD-NNN.
- (48) Wizyta z 2012 r. wykazała także, że 40 000 ton przywiezionego tuńczyka nie zostało skontrolowanych przez organy celne. Współpraca między Departamentem Rybołówstwa a organami celnymi w celu zagwarantowania rzetelności przywozu surowców jest słaba.
- (49) W ramach przygotowań do wizyty w 2014 r. Europejska Agencja Kontroli Rybołówstwa (EFCA) przeanalizowała kilkaset świadectw połowowych przedstawionych na granicach UE w odniesieniu do przesyłek pochodzących z Tajlandii. Te świadectwa połowowe zostały zatwierdzone przez tajlandzkie organy odpowiedzialne za rybołówstwo na podstawie informacji uzyskanych od tajlandzkich podmiotów gospodarczych. Skutki wyżej opisanych problemów z systemami rejestracji danych uwidoczniają się w niżej wymienionych nieprawidłowościach (zob. motywy 50 i 51).
- (50) Analiza produktów poławianych w kraju wykazała następujące niespójności: różne ilości takich samych surowców dające jednakową wagę przetworzonych produktów końcowych; dwa świadectwa połowowe wystawione w odniesieniu do tego samego rejsu; zwiększenie wagi produktów suszonych w przeciwieństwie do oczekiwanego zmniejszenia obserwowanego po procesie odwadniania; wydajność produkcji zmieniała się w zależności od eksportera, a stwierdzona ilość produktów końcowych dwukrotnie przewyższała ilość surowców; data wywozu od trzech do czterech lat po dacie połowu i produkcji; niewskazanie obszaru połowowego; nieokreślenie międzynarodowych, regionalnych i krajowych środków zarządzania i ochrony.

- (51) Analiza świadectw połowowych państwa trzeciego zatwierdzanych w Tajlandii wykazała następujące nieprawidłowości: świadectwo połowowe powiązane z udowodnioną działalnością NNN; nieprawidłowe lub niespójne dane w świadectwach połowowych, takie jak: nieprawidłowy numer IMO, niespójności dotyczące wagi złowionych, wyładowanych i przetworzonych produktów, statki niewymienione w zatwierdzonych rejestrach RFMO, statek transportowy nieujęty w wykazie statków transportowych sporządzonym przez RFMO, daty wyładunku wcześniejsze niż daty przeładunku, zmienione ilości i daty w świadectwach połowowych. To przetwarzanie produktów pochodzących z połowów bezpośrednio związanych z działalnością NNN, jak również połowów objętych świadectwami połowowymi zawierającymi łatwe do zidentyfikowania błędy, świadczy o tym, że Tajlandia zaniedbuje współpracę z innymi państwami i regionalnymi organizacjami ds. zarządzania rybołówstwem na rzecz przyjęcia odpowiednich środków związanych z rynkiem w celu zapobiegania połowom NNN oraz ich powstrzymywania i eliminowania, jak określono w pkt 68 i 72 krajowego planu działania przeciwko połowom NNN (KPD-NNN).
- (52) Informacje opisane w motywach 50 i 51 świadczą o tym, że produkty przetwarzane przez Tajlandię są sprzeczne z przepisami dotyczącymi zrównoważonego zagospodarowania połowu, jak opisano w art. 11 Kodeksu odpowiedzialnego rybołówstwa FAO, i dodatkowo podkreślają, że Tajlandia nie wprowadziła przepisów mających na celu zapewnienie właściwej współpracy z państwami trzecimi prowadzącymi połowy ani nie wdrożyła środków, które zapewniają przejrzystość i identyfikowalność produktów na rynku zgodnie z pkt 67–69 i 71–72 KPD-NNN, aby zapewnić identyfikowalność ryb lub produktów rybnych.
- (53) Uwzględniając sytuację przedstawioną w niniejszej części decyzji oraz na podstawie wszystkich elementów stanu faktycznego zebranych przez Komisję i oświadczeń wydanych przez państwo, można stwierdzić, zgodnie z art. 31 ust. 3 i art. 31 ust. 4 lit. b) rozporządzenia w sprawie połowów NNN, że Tajlandia nie wypełniła obowiązków spoczywających na niej na mocy prawa międzynarodowego jako na państwie nadbrzeżnym i państwie zbytu w odniesieniu do zapobiegania dostępowi do jej rynku produktów rybołówstwa pochodzących z połowów NNN.
- 3.2. Niewypełnienie obowiązku współpracy i egzekwowania prawa (art. 31 ust. 5 rozporządzenia w sprawie połowów NNN)**

- (54) Na podstawie art. 31 ust. 5 lit. a) Komisja sprawdziła, w jakim stopniu Tajlandia z nią współpracowała, odpowiadając na pytania, przekazując informacje zwrotne i prowadząc dochodzenia w sprawach dotyczących połowów NNN i związanej z nimi działalnością.
- (55) Współpraca została oceniona pod kątem postępów osiągniętych przez Tajlandię z roku na rok.
- (56) Po wizycie odbytej w 2011 r. Komisja zwróciła się do Tajlandii z prośbą o współpracę w licznych kwestiach dotyczących zarządzania rybołówstwem, którymi należało pilnie się zająć. Są one wymienione poniżej. – Ramy prawne i administracyjne w zakresie zarządzania rybołówstwem wymagały uaktualnienia wraz z przyjęciem zmienionej ustawy o rybołówstwie i krajowego planu działania w zakresie połowów NNN w celu transpozycji międzynarodowych i regionalnych przepisów dotyczących zarządzania rybołówstwem do prawa krajowego. – Komisja zwróciła się do Tajlandii z prośbą o opracowanie spójnego i odstrasżającego systemu sankcji wraz z rejestrem naruszeń i sankcji. – Komisja zasugerowała poprawę ram monitorowania, kontroli i nadzoru w celu zapewnienia kontroli dostępu floty Tajlandii i statków państw trzecich do tajlandzkich portów. Rozwój satelitarne systemu monitorowania statków oraz opracowanie planu inspekcji. – Należało poprawić skuteczność i przejrzystość systemu świadectw połowowych i identyfikowalności w odniesieniu do wywozu przeznaczanego na rynek UE.
- (57) Wizyta w Tajlandii z 2012 r. wykazała niewielkie postępy lub brak postępów w problematycznych kwestiach, na które Komisja zwróciła uwagę w 2011 r. (jak opisano w motywie powyżej). Ustawa o rybołówstwie i krajowy plan działania w zakresie połowów NNN były nadal w fazie projektu z mało konkretnym harmonogramem dotyczącym ich przyjęcia. Nie zaobserwowano postępów w ramach monitorowania, kontroli i nadzoru i – z wyjątkiem dodatkowego powiązania między dokumentami przywozowymi a świadectwami połowowymi państwa trzeciego – nie odnotowano znaczących osiągnięć we wdrażaniu systemu identyfikowalności. W sprawozdaniu Komisji z listopada 2012 r. przedstawiono szczegółowe informacje dotyczące różnych kwestii, o których mowa w tym motywie; są one identyczne z problemami stwierdzonymi podczas niedawnej wizyty w listopadzie 2014 r.
- (58) Komisja ponownie podkreśliła potrzebę podjęcia współpracy i działań naprawczych w swoim sprawozdaniu z dnia 9 listopada 2012 r. Tajlandia przedstawiła swoje uwagi do tego sprawozdania w dniu 23 stycznia 2013 r. Komisja odpowiedziała na te uwagi w dniu 15 lutego 2013 r., podkreślając, że działania Tajlandii odnoszą się do przyszłych inicjatyw, bez określenia szczegółowych celów ani ram czasowych dotyczących zakończenia. Nie przedstawiono konkretnych działań lub rozwiązań problemów, na które zwrócono uwagę podczas wizyt w 2011 i 2012 r., a pytania dotyczące przyjęcia ustawy o rybołówstwie i poprawy systemu identyfikowalności pozostały bez odpowiedzi.
- (59) Tajlandia odpowiedziała, przedstawiając w dniu 11 kwietnia 2013 r. Plan działania dotyczący poprawy systemu identyfikowalności w odniesieniu do przywożonych produktów rybnych. Dodatkowo dnia 27 kwietnia 2013 r. zorganizowano spotkanie techniczne, podczas którego Tajlandia zobowiązała się do respektowania harmonogramu przyjęcia nowych ram prawnych (ustalonego na 2013 r.) ze szczegółowymi celami będących w trakcie realizacji projektów w zakresie rybołówstwa i identyfikowalności.

- (60) W dniu 30 czerwca 2014 r. Komisja przesłała następne pismo, w którym domagała się zorganizowania kolejnej wizyty w następstwie wizyty z 2012 r. Kolejna wizyta w październiku 2014 r. wykazała, że od 2012 r. nie poczyniono postępów. Ustawa o rybołówstwie, której przyjęcie ma decydujące znaczenie dla umożliwienia wdrożenia i wyegzekwowania kluczowych narzędzi zarządzania rybołówstwem i identyfikowalności, była nadal na etapie projektu, a jej przyjęcie było zaplanowane na jakiś moment w 2015 r. Mniejsza niż w 2012 r. liczba statków była wyposażona w VMS, a kontrola świadectw połowowych rozpatrywanych w Tajlandii ujawniła ryzyko, że produkty pochodzące z połowów NNN trafiają na rynek UE. Z tych powodów Komisja uważa, że Tajlandii nie udało się rozwiązać wszystkich problemów stwierdzonych w 2012 r. ani sprawować jurysdykcji w sprawach administracyjnych, technicznych i społecznych w stosunku do swojej floty zgodnie z art. 94 UNCLOS. Ponadto Tajlandia nie wdrożyła postanowień ust. 24 MPD-NNN w odniesieniu do monitorowania i kontroli swojej floty oraz nadzoru nad nią, w szczególności w odniesieniu do wdrożenia VMS i wymogów dotyczących dzienników połowowych (zob. motywy 36–38 oraz 69–74).
- (61) Ogólnie władze Tajlandii były skłonne do współpracy i na ogół szybko odpowiadały na wnioski o udzielenie informacji lub weryfikację przekazywane zarówno przez państwa członkowskie jak i Komisję na podstawie art. 17 ust. 6 rozporządzenia (WE) nr 1005/2008. Rzetelność udzielanych przez nie odpowiedzi była jednak osłabiona przez braki w ich systemach identyfikowalności (zob. sekcja 3.1 niniejszej decyzji). Te niedociągnięcia są potęgowane przez brak współpracy między organami tajlandzkimi a państwami trzecimi bandery, z których Tajlandia przywozi surowiec.
- (62) Zgodnie z art. 63 i 64 UNCLOS państwa nadbrzeżne i państwa bandery powinny współpracować w odniesieniu do zarządzania międzystrefowymi zasobami rybnymi oraz gatunkami ryb masowo migrujących. W punktach 28 i 51 MPD-NNN przedstawiono w zarysie praktyki i obszary działania, w których państwa powinny dążyć do współpracy. Obejmują one opracowanie wspólnych strategii, mechanizmów wymiany danych i wspólnych działań w zakresie monitorowania, kontroli i nadzoru.
- (63) Tajlandia jest największym na świecie importerem tuńczyka, z przywozem wynoszącym od 800 000 do 850 000 ton tuńczyka rocznie (dane z 2008 r.) w celu zaopatrzenia ponad 50 zakładów przetwórczych wyspecjalizowanych w przetwórstwie tych ryb. Przywóz ten w 90 % pochodzi z zachodniego i środkowego Oceanu Spokojnego, a pozostała część z zachodniego Oceanu Indyjskiego⁽⁷⁾. Liczby te zwracają uwagę na ważną rolę, jaką Tajlandia odgrywa w łańcuchu dostaw przetworzonych produktów rybołówstwa do Europy, i w związku z tym na znaczenie współpracy z państwem trzecim, z którego dokonuje ona przywozu nieprzetworzonych produktów rybołówstwa.
- (64) Od 2010 r. Tajlandia przeprowadziła jedynie 26 kontroli na tysiące przypadków przywozu z państw trzecich bandery, z czego jedynie w 14 przypadkach państwo trzecie bandery udzieliło odpowiedzi. Biorąc pod uwagę zagadnienia poruszone w motywach 51 i 52 odnośnie do problemów ze świadectwami połowowymi państw trzecich, Komisja uważa, że Tajlandia nie współpracowała z innymi państwami w celu ułatwienia komunikacji, po pierwsze nie publikując oficjalnych punktów kontaktowych ds. komunikacji międzypaństwowej, a po drugie nie zawierając umów lub uzgodnień z państwami, z których dokonuje przywozu przeznaczonych do przetworzenia produktów rybołówstwa.
- (65) W 2011 r. w Tajlandii obowiązywały dwustronne porozumienia w sprawie rybołówstwa z Mjanmą, Jemenem, Omanem, Iranem, Papuą-Nową Gwineą i Bangladeszem. Spośród nich obecnie pozostaje w mocy tylko jedno dwustronne porozumienie zawarte z poszczególnymi stowarzyszeniami połowowymi w Papui-Nowej Gwinei.
- (66) W październiku 2014 r. 5 statków tajlandzkich zostało aresztowanych za prowadzenie nielegalnych połowów w wyłącznej strefie ekonomicznej (w.s.e.) Papui-Nowej Gwinei (PNG). Kwestia ta została poruszona przez Komisję na spotkaniu z Tajlandią w dniu 19 listopada 2014 r., ale Departament Rybołówstwa oświadczył, że nic mu nie wiadomo na temat tego zdarzenia. Świadczy to o słabej współpracy Tajlandii z innymi państwami trzecimi, nawet tymi, z którymi posiada ona dwustronne porozumienia.
- (67) Zgodnie z art. 31 ust. 5 lit. b) Komisja dokonała analizy istniejących środków egzekucyjnych w celu zapobiegania połowom NNN, ich powstrzymywania i eliminowania w Tajlandii.
- (68) Zasady dotyczące rejestracji statków oraz udzielania licencji są niejasne, a niedopełnienie obowiązku rejestracji przewidzianego w przepisach Tajlandii nie było odpowiednio karane przez władze tajlandzkie⁽⁸⁾. Sytuację pogarsza brak współpracy między organami administracji w celu porównania danych dotyczących rejestracji, co powoduje, iż system jest podatny na oszustwa (motywy 35 i 36). Artykuł 94 UNCLOS oraz pkt 42 i 43 KPD-NNN wyraźnie określają obowiązki państw bandery w odniesieniu do rejestracji przez nie statków rybackich. W tym zakresie Komisja uważa, że Tajlandia nie zdołała zapewnić, aby statki pływające pod jej banderą były zarejestrowane i posiadały licencje, oraz nie podjęła skutecznych środków egzekucyjnych w celu zaradzenia tej sytuacji.

(7) Informacje pochodzące ze sprawozdania „Pomoc przekazywana krajom rozwijającym się, służąca przestrzeganiu przepisów wdrażanego rozporządzenia (WE) nr 1005/2008 w sprawie nielegalnych, nieraportowanych i nieuregulowanych połowów (NNN)”, EuropeAid/129609/C/SER/Multi.

(8) Zob. przypis 7.

- (69) Na spotkaniu w listopadzie 2014 r. Komisja zwróciła uwagę na niskie poziomy kar przewidziane w zmienionym projekcie ustawy o rybołówstwie. Obecne poziomy kar są niewystarczające, aby pozbawić duże statki handlowe korzyści pochodzących z działalności potencjalnie niezgodnej z prawem. Kary w obecnej formie nie są kompleksowe i wystarczająco surowe, aby spełniać funkcję odstraszającą. Ponadto Departament Rybołówstwa nie prowadzi rejestru naruszeń bądź kar, a tym samym nie może łatwo powiązać naruszeń w celu wykrywania powtarzających się przestępstw. Sytuację pogarsza brak jasności i przejrzystości przepisów i procedur, w szczególności w odniesieniu do rejestracji statków oraz udzielania licencji, identyfikowalności i wiarygodności informacji na temat danych dotyczących wyładunków i połowów. Tajlandia nie wywiązuje się ze swoich obowiązków w zakresie nakładania skutecznych środków egzekucyjnych zgodnie z art. 94 UNCLOS i nie udało jej się wykazać, że dysponuje odpowiednim systemem sankcji w celu zwalczania połowów NNN zgodnie z pkt 21 MPD-NNN.
- (70) Wymogi satelitarnego systemu monitorowania statków (VMS) nie są określone w przepisach prawnych Tajlandii, a statki nie są prawnie zobowiązane do posługiwania się systemem VMS na tajlandzkich wodach terytorialnych.
- (71) W 2011 r. Departament Rybołówstwa przedstawił projekt pilotażowy dotyczący VMS, obejmujący ponad 300 statków. System był obsługiwany przez podmioty prywatne i częstotliwość sprawozdań nie spełniała międzynarodowych norm sprawozdawczości VMS, takich jak ustanowione przez regionalne organizacje ds. zarządzania rybołówstwem. Ponadto Departament Rybołówstwa nie podejmował odpowiednich działań następczych w odniesieniu do nieprawidłowości dotyczących częstotliwości sprawozdań i sprawozdawczości z VMS.
- (72) W 2012 r. projekt pilotażowy dotyczący VMS obejmował 110 statków, które prowadziły działalność połowową w państwach nadbrzeżnych lub na morzu pełnym, gdzie VMS jest wymagany przez prawo. Projekt miał zostać rozszerzony na całą flotę handlową do 2014–2015. Jednak w październiku 2014 r. jedynie 50 statków posiadało VMS i nie obowiązywały jeszcze ramy prawne nakładające wymogi w zakresie VMS na flotę tajlandzką.
- (73) Fakt, że większość floty nie dysponuje VMS, świadczy o tym, że Tajlandia nie jest w stanie monitorować działań połowowych na morzu, i podważa zdolność Departamentu Rybołówstwa do skutecznego egzekwowania przepisów mających zastosowanie do różnych odnośnych obszarów morskich. Ten fakt, w połączeniu z brakiem współpracy z państwami trzecimi, doprowadził do sytuacji, w której tajlandzkie statki prowadzą połowy bez VMS w wodach Papui-Nowej Gwinei, gdzie prawo wymaga posiadania VMS na wszystkich statkach państw trzecich. Tajlandia przedstawiła projekt programu mającego na celu zainstalowanie transponderów VMS w swojej flocie (wszystkie statki o pojemności brutto powyżej 30 ton). Niewdrożenie przez Tajlandię skutecznego systemu VMS jest niezgodne z art. 94 UNCLOS oraz zaleceniami pkt 24 MPD-NNN. W związku z tym Komisja uważa, że Tajlandia nie zapewnia kompleksowego i skutecznego monitorowania statków rybackich pływających pod jej banderą ani ich kontroli i nadzoru nad nimi.
- (74) Stosunkowo niewielka liczba weryfikacji przeprowadzonych przez właściwe organy w odniesieniu do przywozu z państw trzecich do Tajlandii (motyw 64) świadczy o tym, że Tajlandia nie współpracowała aktywnie z państwami trzecimi w celu zapewnienia legalności produktów przetworzonych. Osłabia to przejrzystość łańcucha identyfikowalności oraz zdolność Departamentu Rybołówstwa do wykrywania naruszeń i podejmowania odpowiednich działań egzekucyjnych.
- (75) Na podstawie informacji uzyskanych podczas wizyt, które przedstawiciele Komisji odbyli w 2011 i 2012 r., Komisja zauważyła, iż nie można uznać, że organom Tajlandii brakuje zasobów finansowych, lecz raczej niezbędnego otoczenia prawno-administracyjnego gwarantującego sprawne i skuteczne wypełnianie przez Tajlandię obowiązków państwa bandery, państwa nadbrzeżnego lub państwa zbytu.
- (76) Tajlandia jest uznawana za zaawansowany kraj rozwijający się⁽⁹⁾ otrzymujący pomoc za pośrednictwem partnerstw z różnymi organizacjami międzynarodowymi (np. FAO) i UE. Tajlandia ma wysoki wskaźnik rozwoju społecznego i znalazła się w 2014 r. na 89. miejscu wśród 187 państw⁽¹⁰⁾ zgodnie ze wskaźnikiem rozwoju społecznego ONZ. Biorąc pod uwagę te elementy oraz informacje uzyskane podczas wizyt w latach 2011–2014, Komisja uważa, że Tajlandii nie brakuje środków finansowych do wykonywania przez nią obowiązków państwa bandery, państwa nadbrzeżnego, państwa portu i państwa zbytu, lecz raczej niezbędnych instrumentów prawnych i administracyjnych w celu zapewnienia sprawnego i skutecznego wykonywania tych obowiązków.
- (77) Uwzględniając sytuację przedstawioną w niniejszej sekcji oraz na podstawie faktów ustalonych przez Komisję i oświadczeń złożonych przez Królestwo Tajlandii, można stwierdzić zgodnie z art. 31 ust. 3 i 5 rozporządzenia w sprawie połowów NNN, że Tajlandia nie wypełniła obowiązków spoczywających na niej na mocy prawa międzynarodowego w odniesieniu do współpracy oraz działań egzekucyjnych.

⁽⁹⁾ Informacje pochodzące ze strony internetowej: <http://www.fao.org/fi/oldsite/FCP/en/THA/profile.htm>

⁽¹⁰⁾ Informacje pochodzące ze strony internetowej: http://hdr.undp.org/sites/all/themes/hdr_theme/country-notes/THA.pdf

3.3. Niewdrożenie przepisów międzynarodowych (art. 31 ust. 6 rozporządzenia w sprawie połowów NNN)

- (78) Tajlandia ratyfikowała w 2011 r. UNCLOS i jest umawiającą się stroną IOTC.
- (79) Zgodnie z art. 31 ust. 6 lit. b) Komisja przeanalizowała wszystkie informacje dotyczące statusu Tajlandii jako umawiającej się strony IOTC. Główne kwestie stanowiło aresztowanie pływającego pod banderą tajlandzką statku rybackiego, który prowadził połowy bez upoważnienia lub licencji w w.s.e. Mauritiusa ⁽¹¹⁾ w 2011 r. oraz ewentualne naruszenia popełnione przez takłowce do połowów tuńczyka podczas przeładunków na morzu w 2013 r. ⁽¹²⁾. Tajlandia przeprowadziła dochodzenie w sprawie przypadku z 2013 r. i udzieliła zadowalającej odpowiedzi ⁽¹³⁾, nie zareagowała jednak na przypadek z 2011 r. i nie przedstawiła sprawozdania dotyczącego przeprowadzonego w tej sprawie dochodzenia ⁽¹⁴⁾. Nie jest to całkowicie zgodne z wymogami, jakich muszą przestrzegać państwa bandery, polegającymi na prowadzeniu dochodzeń w sprawach dotyczących naruszeń popełnionych przez ich statki zgodnie z art. 94 UNCLOS, oraz z obowiązkiem współpracy z państwami w sprawach dotyczących ochrony żywych zasobów i zarządzania nimi, zgodnie z art. 118 UNCLOS. Zgłoszono inne drobne kwestie dotyczące opóźnionego przekazania danych obserwatora i danych dotyczących połowów, jednak w odniesieniu do wszystkich z nich udzielono odpowiedzi w odpowiednim terminie ⁽¹⁵⁾.
- (80) Projekt zmienionej ustawy o rybołówstwie z 2015 r. pochodzi pierwotnie z 1999 r. i został w grudniu 2014 r. nieznacznie uzupełniony, aby uwzględnić dodatkowe środki odnoszące się do kontroli rybołówstwa, akwakultury, higieny żywności i systemu kar. Obecny projekt nie uwzględnia jednak w wystarczającym stopniu złożoności działalności połowowej i przechodzącego przez Tajlandię handlu produktami w jego obecnej postaci. Po pierwsze, definicje wydają się niewystarczające, ponieważ nie określają działań, które uważane są za połowy NNN lub stanowią poważne naruszenie. Po drugie, zakres zastosowania jest za wąski w tym sensie, że przewiduje głównie zarządzanie działalnością połowową na wodach terytorialnych i w trzech obszarach poza tajlandzką w.s.e., w odniesieniu do których Tajlandia nie posiada obecnie uzgodnień lub pozwoleń na prowadzenie połowów. Aby zakres zastosowania był skuteczny, powinien stosować się do wszystkich statków prowadzących połowy na wodach Tajlandii oraz statków tajlandzkich prowadzących połowy poza w.s.e. Po trzecie, opracowanie projektu poprzedziła ratyfikacja przez Tajlandię UNCLOS z 2011 r., a tekst w proponowanym brzmieniu nie transponuje kluczowych międzynarodowych zasad ochrony i zarządzania, takich jak określone w art. 61–64 UNCLOS. Ponadto tekst został sporządzony przed opracowaniem szeregu kluczowych międzynarodowych instrumentów zarządzania rybołówstwem, takich jak MPD-NNN w 2001 r., a zatem nie obejmuje zasad i definicji tego powszechnie akceptowanego, choć niewiążącego tekstu. Na koniec, tekst nie uwzględnia odstrasżającego systemu kar, co osłabia zdolność Tajlandii do spełnienia wymogów art. 73 UNCLOS w odniesieniu do egzekwowania przepisów ustawowych i wykonawczych oraz pkt 21 MPD-NNN.
- (81) Artykuł 62 ust. 1 UNCLOS stanowi, że państwa nadbrzeżne muszą przyjąć środki zgodne z tymi, które mają zastosowanie w regionie i na morzu pełnym, w celu zapewnienia długoterminowej stabilności międzystrefowych i daleko migrujących stad ryb oraz propagowania optymalnego wykorzystania zasobów ryb. Tajlandzkie ramy prawne przewidują jedynie ograniczone środki ochrony i zarządzania na wodach terytorialnych.
- (82) Poza UNCLOS z 1982 r. Tajlandia nie ratyfikowała innych międzynarodowych instrumentów prawnych związanych z zarządzaniem rybołówstwem. Biorąc pod uwagę znaczenie Tajlandii jako państwa zbytu, szczególnie w odniesieniu do migrujących gatunków tuńczyka i gatunków tuńczykopodobnych, wnioski te osłabiają wysiłki zmierzające do wypełnienia przez Tajlandię zobowiązań w zakresie współpracy na podstawie UNCLOS (art. 62 i 63 oraz 116 i 117).
- (83) Niedociągnięcia w odniesieniu do wdrażania VMS są niezgodne z ust. 24 pkt 3 MPD-NNN, który stanowi, że państwa powinny stosować kompleksowe i skuteczne środki monitorowania, kontroli i nadzoru w odniesieniu do działalności połowowej od momentu jej rozpoczęcia, poprzez punkt wyładunku, aż do miejsca przeznaczenia, w tym poprzez wdrożenie VMS zgodnie z odpowiednimi normami krajowymi, regionalnymi lub międzynarodowymi. Ratyfikacja i transpozycja środków ochrony i zarządzania z wyżej wymienionych instrumentów międzynarodowych zapobiegłaby uznawaniu tajlandzkiej floty za potencjalnie prowadzącą działania NNN.
- (84) Kodeks odpowiedzialnego rybołówstwa Organizacji Narodów Zjednoczonych ds. Wyżywienia i Rolnictwa FAO (kodeks postępowania FAO) – również nieprzyjęty przez Tajlandię – zaleca przejrzystość przepisów w zakresie rybołówstwa i ich opracowywania, jak również odpowiednich procesów politycznych i procesów podejmowania decyzji oraz zarządzania (art. 6 ust. 13 i art. 7 ust. 1 pkt 9). Kodeks ustanawia normy i zasady mające zastosowanie do ochrony i rozwoju wszystkich rodzajów rybołówstwa oraz zarządzania nimi, a także obejmuje, między

⁽¹¹⁾ Informacje pochodzące ze strony internetowej: <http://www.iotc.org/sites/default/files/documents/proceedings/2012/coc/IOTC-2012-CoC09-R%5BE%5D.pdf>

⁽¹²⁾ Informacje pochodzące ze strony internetowej: <http://www.iotc.org/documents/report-eleventh-session-compliance-committee-0>

⁽¹³⁾ Informacje pochodzące ze strony internetowej: <http://www.iotc.org/documents/response-possible-infractions-thailand-under-rop>

⁽¹⁴⁾ Informacje pochodzące ze strony internetowej: <http://www.iotc.org/documents/report-eighth-session-iotc-working-party-ecosystems-and-bycatch>

⁽¹⁵⁾ Zob. przypis 12.

innymi, łowienie, przetwórstwo i wprowadzanie do obrotu ryb i produktów rybołówstwa, działalność połowową oraz badania naukowe w dziedzinie rybołówstwa. Brak świadomości znaczenia tych zasad wyrażony przez Departament Rybołówstwa podczas spotkania w listopadzie 2014 r. potwierdza wstępnie wyciągnięte przez Komisję wnioski dotyczące niezapewnienia przez Tajlandię jasnych, kompleksowych i przejrzystych reguł i procedur (jak opisano w motywie 80). Ponadto niedociągnięcia w zakresie identyfikowalności przedstawione w sekcji 3.1 niniejszej decyzji są sprzeczne z zasadą art. 11 ust.1 pkt 11 Kodeksu odpowiedzialnego rybołówstwa FAO, w którym wzywa się państwa do zagwarantowania, aby międzynarodowy i wewnętrzny handel rybą i produktami rybołówstwa odbywał się w zgodzie ze zdrowymi praktykami ochrony i zarządzania przez ulepszenie identyfikacji pochodzenia ryb i produktów rybołówstwa. Biorąc pod uwagę znaczenie Tajlandii jako jednego z największych państw przetwarzających ryby, wydawałoby się, że stosowanie takich zasad ma zasadnicze znaczenie dla zapewnienia zrównoważonej ochrony żywych zasobów zarówno na obszarach przybrzeżnych, jak i na obszarze pełnomorskim, zgodnie z art. 61, 117 i 119 UNCLOS.

- (85) Działania podejmowane przez Tajlandię w zakresie wdrażania instrumentów międzynarodowych nie są zgodne z zaleceniami zawartymi w pkt 10 MPD-NNN, zgodnie z którymi kwestią priorytetową powinno być dla państw ratyfikowanie porozumienia UNFSA, przyjęcie go lub przystąpienie do niego. Komisja uważa, że niniejsze zalecenie ma szczególne znaczenie dla Tajlandii, która ma dużą flotę statków rybackich biorących udział w połowach na gatunki masowo migrujące (głównie tuńczyka w obszarach IOTC i być może w obszarze WCPFC).
- (86) Uwzględniając sytuację wyjaśnioną w niniejszej części decyzji oraz na podstawie stanu faktycznego ustalonego przez Komisję i oświadczeń złożonych przez Tajlandię, można stwierdzić zgodnie z art. 31 ust. 3 i 6 rozporządzenia w sprawie połowów NNN, że Tajlandia nie wypełniła obowiązków spoczywających na niej na mocy prawa międzynarodowego w odniesieniu do międzynarodowych przepisów, regulacji oraz środków ochrony i zarządzania.

3.4. Szczególne ograniczenia krajów rozwijających się

- (87) Przypomina się, że według wskaźnika rozwoju społecznego ONZ (UNHDI) Tajlandia jest państwem o wysokim stopniu rozwoju społecznego (89. miejsce wśród 187 państw). Przypomina się również, że zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1905/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. ustanawiającym instrument finansowania współpracy na rzecz rozwoju⁽¹⁶⁾ Tajlandia została wymieniona w kategorii krajów i terytoriów o średnio-wysokich dochodach⁽¹⁷⁾.
- (88) Należy odnotować, że zgodnie z art. 20 rozporządzenia w sprawie połowów NNN Komisja zaakceptowała powiadomienie od Tajlandii jako państwa bandery z dniem 6 października 2009 r. Tajlandia potwierdziła, zgodnie z wymogami art. 20 ust. 1 rozporządzenia w sprawie połowów NNN, że ma ona krajowe ustalenia w zakresie wdrożenia, kontroli i egzekwowania przepisów ustawowych i wykonawczych oraz środków ochrony i zarządzania, których muszą przestrzegać jej statki rybackie.
- (89) Należy jednak także zauważyć, że Unia sfinansowała już specjalne działanie w zakresie pomocy technicznej dla Tajlandii w odniesieniu do zwalczania połowów NNN w 2011 r.⁽¹⁸⁾
- (90) Biorąc pod uwagę wyżej wymieniony ranking według wskaźnika rozwoju społecznego ONZ oraz spostrzeżenia poczynione podczas wizyt w latach 2011–2014, nie istnieją dowody wskazujące na to, że niewypełnienie przez Tajlandię jej obowiązków na mocy prawa międzynarodowego jest wynikiem niskiego poziomu rozwoju. Nie ma namacalnych dowodów umożliwiających powiązanie niedociągnięć w zakresie monitorowania i kontroli połowów oraz nadzoru nad nimi ze słabymi możliwościami i infrastrukturą. Tajlandia nigdy nie twierdziła, że ograniczenia rozwojowe wpływają na jej zdolność do zapewnienia skutecznych systemów zarządzania i kontroli, i dopiero niedawno (listopad 2014 r.) zwróciła się o wsparcie ze strony UE w celu polepszenia identyfikowalności i systemów świadectw połowowych. Komisja pozytywnie odpowiedziała na ten ogólny wniosek.
- (91) Uwzględniając sytuację przedstawioną w niniejszej sekcji oraz na podstawie faktów ustalonych przez Komisję i oświadczeń wydanych przez to państwo, można stwierdzić zgodnie z art. 31 ust. 7 rozporządzenia w sprawie połowów NNN, że poziom rozwoju Tajlandii nie ma negatywnego wpływu na jej stopień zaawansowania i ogólną działalność w odniesieniu do rybołówstwa.

⁽¹⁶⁾ Dz.U. L 378 z 27.12.2006, s. 41.

⁽¹⁷⁾ Wykaz odbiorców oficjalnej pomocy rozwojowej: <http://www.oecd.org/dac/stats/documentupload/DAC%20List%20of%20ODA%20Recipients%202014%20final.pdf>

⁽¹⁸⁾ Zob. przypis 7.

4. WNIOSKI DOTYCZĄCE MOŻLIWOŚCI UZNANIA PAŃSTWA TRZECIEGO ZA NIEWSPÓŁPRACUJĄCE

- (92) Biorąc pod uwagę wnioski wyciągnięte w odniesieniu do niewywiązania się przez Tajlandię z obowiązków spoczywających na niej na mocy prawa międzynarodowego jako na państwie bandery, państwie portu, państwie nabrzeżnym lub państwie zbytu oraz w odniesieniu do niepodjęcia działań w celu zapobiegania połowom NNN oraz ich powstrzymywania i eliminowania, zgodnie z art. 32 rozporządzenia w sprawie połowów NNN, państwo to należy powiadomić o możliwości uznania go przez Komisję za niewspółpracujące państwo trzecie w zakresie zwalczania połowów NNN.
- (93) Zgodnie z art. 32 ust. 1 rozporządzenia w sprawie połowów NNN Komisja powinna powiadomić Tajlandię o możliwości uznania jej za niewspółpracujące państwo trzecie. Komisja powinna również podjąć wobec Tajlandii wszelkie działania określone w art. 32 rozporządzenia w sprawie połowów NNN. W celu zapewnienia sprawnego zarządzania należy ustalić okres, w którym wymienione państwo może odpowiedzieć na piśmie na powiadomienie i dokonać naprawy sytuacji.
- (94) Ponadto należy stwierdzić, że powiadomienie Tajlandii o możliwości uznania jej za państwo, które zdaniem Komisji jest państwem niewspółpracującym, do celów niniejszej decyzji, nie wyklucza ani nie powoduje automatycznie żadnego późniejszego działania podejmowanego przez Komisję lub Radę na potrzeby określenia i ustanowienia wykazu państw niewspółpracujących,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł

Niniejszym powiadamia się Tajlandię o możliwości uznania jej za niewspółpracujące państwo trzecie w zakresie zwalczania nielegalnych, nieraportowanych i nieuregulowanych połowów.

Sporządzono w Brukseli dnia 21 kwietnia 2015 r.

W imieniu Komisji

Karmenu VELLA

Członek Komisji

**Opinia Komitetu Doradczego ds. Praktyk Ograniczających Konkurencję i Pozycji Dominujących
wydana na posiedzeniu w dniu 2 grudnia 2013 r. dotycząca projektu decyzji w sprawie
AT.39685(1) Fentanyl**

Sprawozdawca: Łotwa

(2015/C 142/07)

1. Komitet Doradczy zgadza się z Komisją Europejską, że zawarte przez strony „porozumienie w sprawie wspólpromowania” oraz addendum do tego porozumienia („porozumienie”), miały na celu ograniczenie konkurencji w rozumieniu art. 101 TFUE.
2. Komitet Doradczy zgadza się z projektem decyzji Komisji Europejskiej w odniesieniu do wniosku, że porozumienie pomiędzy stronami mogło mieć odczuwalny wpływ na wymianę handlową między państwami członkowskimi.
3. Komitet Doradczy zgadza się z Komisją Europejską, że wymogi zawarte w art. 101 ust. 3 TFUE nie zostały spełnione.
4. Komitet Doradczy zgadza się z projektem decyzji Komisji Europejskiej w odniesieniu do wszystkich adresatów projektu decyzji, w szczególności w odniesieniu do odpowiedzialności spółki dominującej.
5. Komitet Doradczy zgadza się z oceną Komisji dotyczącą czasu trwania naruszenia.
6. Komitet Doradczy zaleca publikację swojej opinii w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

**Opinia Komitetu Doradczego ds. Praktyk Ograniczających Konkurencję i Pozycji Dominujących
wydana na posiedzeniu w dniu 6 grudnia 2013 r. dotycząca projektu decyzji w sprawie
AT.39685(2) Fentanyl**

Sprawozdawca: Łotwa/Zjednoczone Królestwo

(2015/C 142/08)

1. Komitet Doradczy zgadza się z Komisją, że na adresatów projektu decyzji należy nałożyć grzywnę.
 2. Komitet Doradczy zgadza się z Komisją w sprawie podstawowej wysokości grzywien w przypadku Johnson & Johnson/Janssen-Cilag B.V.
 3. Komitet Doradczy zgadza się z opinią Komisji w sprawie zwiększenia kwoty w przypadku Johnson & Johnson/Janssen-Cilag B.V. w celu zapewnienia wystarczającego skutku odstrasżającego.
 4. Komitet Doradczy zgadza się z Komisją w sprawie ostatecznej wysokości grzywien w przypadku Johnson & Johnson/Janssen-Cilag B.V.
 5. Komitet Doradczy zgadza się z podejściem Komisji, aby obliczyć grzywnę w przypadku przedsiębiorstwa Novartis AG/Sandoz B.V. w oparciu o przekazaną wartość.
 6. Komitet Doradczy zgadza się z opinią Komisji w sprawie zwiększenia kwoty w przypadku Novartis AG/Sandoz B.V. w celu zapewnienia wystarczającego skutku odstrasżającego.
 7. Komitet Doradczy zgadza się z Komisją w sprawie ostatecznej wysokości grzywien w przypadku Novartis AG/Sandoz B.V.
 8. Komitet Doradczy zaleca publikację swojej opinii w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.
-

Sprawozdanie końcowe urzędnika przeprowadzającego spotkanie wyjaśniające ⁽¹⁾**Fentanyl****(AT.39685)**

(2015/C 142/09)

- (1) Sprawa dotyczy tzw. porozumienia w sprawie wspólnego promowania pomiędzy inicjującym niderlandzkim przedsiębiorstwem farmaceutycznym Janssen-Cilag B.V., jednostką zależną przedsiębiorstwa Johnson & Johnson (zwanego dalej „J&J”), i niderlandzkimi przedsiębiorstwami z sektora leków generycznych – Hexal B.V. i Sandoz B.V., będącymi w momencie zaistnienia domniemanego naruszenia jednostkami zależnymi przedsiębiorstwa Novartis AG (zwanego dalej „Novartis/Sandoz”). Zgodnie z porozumieniem konkurencyjny producent leków generycznych miałby zrezygnować z wejścia na niderlandzki rynek środka przeciwbólowego fentanylu.
- (2) W dniu 30 stycznia 2013 r. Komisja Europejska przyjęła pisemne zgłoszenie zastrzeżeń. Akta sprawy udostępniono stronom do wglądu w dniu 15 lutego 2013 r., a odpowiedzi na pisemne zgłoszenie zastrzeżeń udzieliły one odpowiednio w dniach 22 kwietnia i 30 kwietnia 2013 r., po tym jak Dyrekcja Generalna ds. Konkurencji przedłużyła o tydzień i o dwa tygodnie pierwotny ostateczny termin. Strony nie złożyły wniosku o zorganizowanie spotkania wyjaśniającego.
- (3) W świetle nowych argumentów i faktów otrzymanych w związku z udzieleniem przez strony odpowiedzi na pisemne zgłoszenie zastrzeżeń Komisja przekazała dnia 17 października 2013 r. opis stanu faktycznego, na który J&J udzieliło odpowiedzi dnia 30 października 2013 r., a Novartis/Sandoz – dnia 6 listopada 2013 r., po tym jak Dyrekcja Generalna ds. Konkurencji przedłużyła ostateczny termin.
- (4) W projekcie decyzji stwierdza się, że porozumienie pomiędzy przedsiębiorstwami J&J i Novartis/Sandoz stanowi naruszenie art. 101 TFUE.
- (5) Zgodnie z art. 16 decyzji 2011/695/UE zbadałem, czy projekt decyzji dotyczy jedynie zastrzeżeń, co do których strony miały możliwość przedstawienia swoich stanowisk, i stwierdziłem, że tak właśnie było.
- (6) W związku z powyższym i biorąc pod uwagę fakt, iż strony nie skierowały do mnie żadnych wniosków ani skarg stwierdzam, że wszystkim uczestnikom postępowania zapewniono możliwość skutecznego wykonania praw proceduralnych.

Bruksela dnia 6 grudnia 2013 r.

Wouter WILS

⁽¹⁾ Zgodnie z art. 16 i 17 decyzji 2011/695/UE Przewodniczącego Komisji Europejskiej z dnia 13 października 2011 r. w sprawie funkcji i zakresu uprawnień urzędnika przeprowadzającego spotkanie wyjaśniające w niektórych postępowaniach z zakresu konkurencji (Dz.U. L 275 z 20.10.2011, s. 29) („Decyzja 2011/695/UE”).

Streszczenie decyzji Komisji
z dnia 10 grudnia 2013 r.
dotyczącej postępowania przewidzianego w art. 101 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej
(Sprawa AT.39685 – Fentanyl)

(notyfikowana jako dokument nr C(2013) 8870)

(Jedynie tekst w języku angielskim jest autentyczny)

(2015/C 142/10)

1. WPROWADZENIE

- (1) Dnia 10 grudnia 2013 r. Komisja przyjęła decyzję dotyczącą postępowania przewidzianego w art. 101 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE). Zgodnie z przepisami art. 30 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003⁽¹⁾ Komisja podaje niniejszym do wiadomości nazwy stron oraz zasadniczą treść decyzji, wraz z informacjami na temat wszelkich nałożonych kar, uwzględniając jednak uzasadnione prawo przedsiębiorstw do ochrony ich tajemnic handlowych.
- (2) Decyzja dotyczy tzw. „porozumienia w sprawie wspólnego promowania” (zwanego dalej „porozumieniem”), zawartego przez niderlandzkie spółki zależne przedsiębiorstw farmaceutycznych Johnson & Johnson i Novartis AG. Porozumienie przewidywało miesięczne płatności ze strony przedsiębiorstwa Johnson & Johnson, dopóki (co najmniej) potencjalny konkurent Novartis powstrzyma się od wprowadzania do obrotu w Niderlandach swojego generycznego odpowiednika produktu przedsiębiorstwa Johnson & Johnson, fentanylu, silnego środka przeciwbólowego.

2. ADRESACI

- (3) Niniejsza decyzja skierowana jest do przedsiębiorstwa Johnson & Johnson, jego niderlandzkiej jednostki zależnej Janssen-Cilag BV (zwanego dalej „Janssen-Cilag”), przedsiębiorstwa Novartis AG (zwanego dalej „Novartis”) oraz jego niderlandzkiej jednostki zależnej Sandoz BV (zwanego dalej „Sandoz”).

3. PROCEDURA

- (4) Postępowanie zostało wszczęte w dniu 18 października 2011 r.
- (5) W dniu 30 stycznia 2013 r. przyjęto i przekazano stronom pisemne zgłoszenie zastrzeżeń.
- (6) Strony udzieliły odpowiedzi na pisemne zgłoszenie zastrzeżeń w kwietniu 2013 r. i nie złożono wniosku o zorganizowanie spotkania wyjaśniającego.
- (7) Na posiedzeniach w dniach 2 i 6 grudnia 2013 r. Komitet Doradczy ds. Praktyk Ograniczających Konkurencję i Pozycji Dominujących wydał pozytywne opinie.
- (8) Komisja przyjęła decyzję w dniu 10 grudnia 2013 r.

4. NARUSZENIE ART. 101 TFUE

- (9) Przedsiębiorstwo Johnson & Johnson opracowało fentanyl i sprzedawało go w różnych formach od lat 60. ubiegłego wieku. W 2005 r. produkt przedsiębiorstwa Johnson & Johnson, fentanyl o przedłużonym działaniu w postaci plastrów, nie był już w Niderlandach chroniony i Sandoz, niderlandzka jednostka zależna przedsiębiorstwa Novartis, miała wkrótce zainicjować sprzedaż swojej generycznej wersji plastra fentanylowego o przedłużonym działaniu. Wyprodukowała ona już na przykład niezbędny materiał do opakowania.
- (10) W lipcu 2005 r. jednak, zamiast rzeczywiście rozpocząć sprzedaż generycznej wersji, Sandoz zawarł z przedsiębiorstwem Janssen-Cilag, niderlandzką jednostką zależną Johnson & Johnson, tzw. „porozumienie w sprawie wspólnego promowania”. Uzgodnione płatności miesięczne od przedsiębiorstwa Janssen-Cilag przewyższały zyski, jakich przedsiębiorstwo Sandoz oczekiwało ze sprzedaży swojego produktu generycznego, tak długo jak nie wprowadzono w Niderlandach na rynek leku generycznego. Zgodnie z dokumentacją wewnętrzną, Sandoz miał się wstrzymać od wejścia na ten rynek w zamian za „część tortu”. Zamiast konkurować, Johnson & Johnson i Novartis zgodziły się współpracować, tak aby „nie było na rynku generycznego plastra i aby w ten sposób utrzymać wysoką bieżącą cenę”.
- (11) W związku z tym przedsiębiorstwo Sandoz nie wprowadzało swojego produktu do obrotu w Niderlandach tak długo, jak umowa pozostawała w mocy. Porozumienie zostało rozwiązane w grudniu 2006 r., gdy strona trzecia miała rozpocząć wprowadzanie na rynek generycznego plastra fentanylowego o przedłużonym działaniu.

⁽¹⁾ Dz.U. L 1 z 4.1.2003, s. 1.

- (12) Komisja doszła do następujących wniosków. Według analizy kontekstu gospodarczego i prawnego, przedsiębiorstwo Sandoz, w czasie gdy zawarło ono porozumienie z przedsiębiorstwem Janssen-Cilag, było bezpośrednim i (co najmniej) potencjalnym konkurentem przedsiębiorstwa Janssen-Cilag. Porozumienie zawierało klauzulę niewprowadzania na rynek, zgodnie z którą dokonywane przez przedsiębiorstwo Janssen-Cilag miesięczne płatności miały ustać, gdyby Sandoz lub jakakolwiek strona trzecia weszły na rynek. W związku z tym przedsiębiorstwo Sandoz nie wprowadzało na rynek niderlandzki własnego plastra fentanylowego o przedłużonym działaniu przez cały okres obowiązywania porozumienia (od 11 lipca 2005 r. do 15 grudnia 2006 r.). W wyniku porozumienia bliski i (co najmniej) potencjalny generyczny konkurent przedsiębiorstwa Janssen-Cilag został wyłączony z rynku w czasie, gdy nieuchronne było zagrożenie, jakie stanowiło jego wejście na rynek.
- (13) Ponadto, w całym danym okresie, przedsiębiorstwo Janssen-Cilag wypłaciło ogółem ok. 5 mln EUR na rzecz przedsiębiorstwa Sandoz w formie miesięcznych rat. Kwota wypłacona przedsiębiorstwu Sandoz znacznie przekroczyła poziom zysku, który samo przedsiębiorstwo Sandoz, w czasie gdy zawarło umowę, spodziewało się osiągnąć, gdyby wprowadziło na rynek w Niderlandach własny plaster fentanylowy o przedłużonym działaniu. Przedmiotowe płatności miesięczne dokonywane były za nieokreślone usługi wspólnego promowania. W okresie obowiązywania pierwotnego porozumienia w sprawie wspólnego promowania (od 11 lipca 2005 r. do 11 lipca 2006 r.) przedsiębiorstwo Sandoz prowadziło jedynie ograniczone działania promocyjne, a w okresie objętym addendum (od dnia 11 lipca 2006 r. do dnia 15 grudnia 2006 r.) nie ma dowodów na to, że przedsiębiorstwo Sandoz prowadziło jakiegokolwiek działania promocyjne.
- (14) Intencje stron potwierdziły powyższe obiektywne elementy analizy. Obie strony zaprojektowały porozumienie w sprawie wspólnego promowania w taki sposób, aby zagwarantować, że generyczny produkt przedsiębiorstwa Sandoz nie znajdzie się na rynku, a przedsiębiorstwo Janssen-Cilag będzie mogło zmaksymalizować swoje zyski ze sprzedaży produktu oryginalnego tak długo, jak porozumienie pozostanie w mocy. Przedsiębiorstwo Janssen-Cilag dzieliło się tymi wysokimi, wynikającymi z braku konkurencji zyskami z przedsiębiorstwem Sandoz.
- (15) W związku z tym Komisja uznała, że porozumienie stanowi ograniczenie art. 101 TFUE ze względu na cel.

5. CZAS TRWANIA NARUSZENIA

- (16) Naruszenie trwało co najmniej od daty wejścia w życie pierwotnego porozumienia w sprawie wspólnego promowania w dniu 11 lipca 2005 r. do zakończenia porozumienia w sprawie wspólnego promowania (łącznie z addendum) w dniu 15 grudnia 2006 r.

6. GRZYWNY

- (17) Za naruszenie nałożono w tym przypadku następujące grzywny:

- Johnson & Johnson i Janssen-Cilag B.V., solidarnie: 10 798 000 EUR,
 - Novartis AG i Sandoz B.V., solidarnie: 5 493 000 EUR.
-

TRYBUNAŁ OBRACHUNKOWY

Sprawozdanie specjalne nr 4/2015 „W jakim stopniu pomoc techniczna przyczyniła się do osiągnięcia celów w zakresie rolnictwa i rozwoju obszarów wiejskich?”

(2015/C 142/11)

Europejski Trybunał Obrachunkowy zawiadamia o publikacji swojego sprawozdania specjalnego nr 4/2015 pt. „W jakim stopniu pomoc techniczna przyczyniła się do osiągnięcia celów w zakresie rolnictwa i rozwoju obszarów wiejskich?”.

Sprawozdanie to dostępne jest na stronie internetowej Europejskiego Trybunału Obrachunkowego: <http://eca.europa.eu>, gdzie można zapoznać się z jego treścią lub pobrać je w formie pliku.

Aby bezpłatnie otrzymać sprawozdanie w wersji papierowej, należy zwrócić się do Trybunału Obrachunkowego, pisząc na adres:

Cour des comptes européenne
Publications (PUB)
12, rue Alcide De Gasperi
1615 Luxembourg
LUKSEMBURG

Tel. +352 4398-1

E-mail: eca-info@eca.europa.eu

lub wypełnić elektroniczny formularz zamówienia dostępny na stronie EU-Bookshop.

Sprawozdanie specjalne nr 5/2015 „Czy instrumenty finansowe stanowią skuteczne i przyszłościowe narzędzie wspierania rozwoju obszarów wiejskich?”

(2015/C 142/12)

Europejski Trybunał Obrachunkowy zawiadamia o publikacji swojego sprawozdania specjalnego nr 5/2015 pt. „Czy instrumenty finansowe stanowią skuteczne i przyszłościowe narzędzie wspierania rozwoju obszarów wiejskich?”.

Sprawozdanie to dostępne jest na stronie internetowej Europejskiego Trybunału Obrachunkowego: <http://eca.europa.eu>, gdzie można zapoznać się z jego treścią lub pobrać je w formie pliku.

Aby bezpłatnie otrzymać sprawozdanie w wersji papierowej, należy zwrócić się do Trybunału Obrachunkowego, pisząc na adres:

Cour des comptes européenne
Publications (PUB)
12, rue Alcide De Gasperi
1615 Luxembourg
LUKSEMBURG

Tel. +352 4398-1

E-mail: eca-info@eca.europa.eu

lub wypełnić elektroniczny formularz zamówienia dostępny na stronie EU-Bookshop.

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA ZWIĄZANE Z REALIZACJĄ POLITYKI KONKURENCJI

KOMISJA EUROPEJSKA

Zgłoszenie zamiaru koncentracji

(Sprawa M.7624 – KKR/Comcast/Pentech/Piton/Scottish Enterprise/Shamrock/FanDuel/JV)

Sprawa, która może kwalifikować się do rozpatrzenia w ramach procedury uproszczonej

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2015/C 142/13)

1. W dniu 22 kwietnia 2015 r., zgodnie z art. 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004⁽¹⁾, Komisja otrzymała zgłoszenie planowanej koncentracji, w wyniku której przedsiębiorstwa KKR & Co. L. P. („KKR”, Stany Zjednoczone), Comcast Ventures LP i NBC Sports Venture, LLC, należące do Comcast Group („Comcast”, Stany Zjednoczone), Pentech Fund II L. P. („Pentech”, Zjednoczone Królestwo), Piton Capital Venture Fund L. P. („Piton”, Zjednoczone Królestwo), Scottish Enterprise (Zjednoczone Królestwo) oraz do Shamrock Capital Growth Fund III, L. P. („Shamrock”, Stany Zjednoczone) przejmują, w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. b) i art. 3 ust. 4 rozporządzenia w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw, wspólną kontrolę nad przedsiębiorstwem FanDuel Limited („FanDuel”, Zjednoczone Królestwo) w drodze zakupu akcji.

2. Przedmiotem działalności gospodarczej przedsiębiorstw biorących udział w koncentracji jest:

- w przypadku KKR: zarządzanie aktywami alternatywnymi na skalę światową oraz dostarczanie rozwiązań w zakresie rynku kapitałowego,
- w przypadku Comcast: świadczenie usług medialnych i technologicznych na skalę światową,
- w przypadku Pentech: inwestycje wysokiego ryzyka,
- w przypadku Piton: inwestycje wysokiego ryzyka i dostarczanie kapitału na wzrost spółek,
- w przypadku Scottish Enterprise: szkocka agencja rozwoju gospodarczego,
- w przypadku Shamrock: przedsiębiorstwo inwestycyjne,
- w przypadku FanDuel: usługi *on-line* związane z tzw. „fantasy sports” w Ameryce Północnej.

3. Po wstępnej analizie Komisja uznała, że zgłoszona transakcja może wchodzić w zakres rozporządzenia w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw. Jednocześnie Komisja zastrzega sobie prawo do podjęcia ostatecznej decyzji w tej kwestii. Należy zauważyć, iż zgodnie z zawiadomieniem Komisji w sprawie uproszczonej procedury rozpatrywania niektórych koncentracji na podstawie rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004⁽²⁾ sprawa ta może kwalifikować się do rozpatrzenia w ramach procedury określonej w tym zawiadomieniu.

4. Komisja zwraca się do zainteresowanych osób trzecich o zgłaszanie ewentualnych uwag na temat planowanej koncentracji.

Komisja musi otrzymać takie uwagi w nieprzekraczalnym terminie 10 dni od daty niniejszej publikacji. Można je przesyłać do Komisji faksem (+32 22964301), pocztą elektroniczną na adres: COMP-MERGER-REGISTRY@ec.europa.eu lub listownie, podając numer referencyjny: M.7624 – KKR/Comcast/Pentech/Piton/Scottish Enterprise/Shamrock/FanDuel/JV, na poniższy adres:

European Commission
Directorate-General for Competition
Merger Registry
1049 Bruxelles/Brussel
BELGIQUE/BELGIË

(¹) Dz.U. L 24 z 29.1.2004, s. 1 (rozporządzenie w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw).

(²) Dz.U. C 366 z 14.12.2013, s. 5.

INNE AKTY

KOMISJA EUROPEJSKA

Publikacja wniosku zgodnie z art. 50 ust. 2 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012 w sprawie systemów jakości produktów rolnych i środków spożywczych
(2015/C 142/14)

Niniejsza publikacja uprawnia do zgłoszenia sprzeciwu wobec wniosku zgodnie z art. 51 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012 ⁽¹⁾.

JEDNOLITY DOKUMENT

„SAUCISSON DE LACAUNE”/„SAUCISSE DE LACAUNE”

Nr UE: FR-PGI-0005-01201-27.3.2014

ChOG (X) ChNP ()

1. **Nazwa**

„Saucisson de Lacaune”/„Saucisse de Lacaune”

2. **Państwo członkowskie lub państwo trzecie**

Francja

3. **Opis produktu rolnego lub środka spożywczego**3.1. *Rodzaj produktu*

Klasa 1.2 Produkty wytworzone na bazie mięsa (podgotowanego, solonego, wędzonego itd.)

3.2. *Opis produktu noszącego nazwę podaną w pkt 1*

„Saucisson de Lacaune” to sucha kielbasa o cylindrycznym, mniej lub bardziej regularnym kształcie w osłonce z naturalnego jelita. Jej masa wynosi od 200 g do ponad 2 kg. Może być prezentowana w zwykłej postaci lub w siatce.

„Saucisse de Lacaune” to kielbasa podsuszana w formie regularnego cylindra i w osłonce z naturalnego jelita. Może występować w różnych postaciach:

— pęto kielbasy: wygięte w kształt U o masie od 200 g do 500 g,

— prosty kawałek kielbasy o masie od 200 g do 500 g,

— kielbasa skręcona; zawinięta do suszenia na drążku – ma ona formę spirali, przy czym liczba i masa zwojów nie są określone.

„Saucisson de Lacaune”/„Saucisse de Lacaune” są od miękkich do zwartych i jednolite. Po przecięciu widoczne są kawałki chudego mięsa i słoniny odpowiadające grubemu mieleniu (minimalnie 8 mm) i nie widać nerwów ani chrząstek. Częstki słoniny są dobrze wydzielone, zwarte, barwy białej. Chude mięso ma barwę od czerwonej do intensywnie czerwonej. „Saucisson de Lacaune”/„Saucisse de Lacaune” wyglądają na mało tłuste.

„Saucisson de Lacaune”/„Saucisse de Lacaune” mają charakterystyczny zapach i smak suszonego dojrzałego mięsa z dość wyraźną nutą pieprzu. Intensywność aromatu jest umiarkowana. Wyczuwalność tłuszczu jest ograniczona.

⁽¹⁾ Dz.U. L 343 z 14.12.2012, s. 1.

„Saucisson de Lacaune” i „Saucisse de Lacaune” przygotowuje się odpowiednio w co najmniej 80 % i 70 % z chudego mięsa. Proporcja wykorzystywanego dojrzałego (chudego) mięsa wynosi co najmniej 30 %.

Stosowane przyprawy to: sól, pieprz i gałka muszkatołowa. Dopuszcza się dodawanie saletry, kultur starterowych, cukrów i szlachetnych pleśni powodujących biały nalot na osłonce.

„Saucisson de Lacaune”/„Saucisse de Lacaune” mają następujące właściwości fizyczno-chemiczne:

- wilgotność odtłuszczonego produktu: $\leq 52\%$ lub $\leq 56\%$ dla kiełbasy o średnicy większej niż 70 mm;
- zawartość lipidów (znormalizowana do wilgotności 77 %): $\leq 20\%$;
- stosunek kolagen/białko: $\leq 13\%$;
- łączna zawartość cukrów rozpuszczalnych (znormalizowana do wilgotności 77 %): $\leq 2\%$;
- pH: $\geq 5,2$ dla produktów poniżej 1 kg i $\geq 5,0$ w przypadku produktów powyżej 1 kg.

„Saucisson de Lacaune”/„Saucisse de Lacaune” sprzedawane są:

- na sztuki: całe, opatrzone etykietą, bez opakowania lub w torebkach z mikroperforacją, w torebkach w atmosferze ochronnej lub pakowane próżniowo,
- w kawałkach: pakowane próżniowo lub w atmosferze ochronnej, chyba że są krojone w obecności klienta.

3.3. Pasza (wyłącznie w odniesieniu do produktów pochodzenia zwierzęcego):

Pasza podawana podczas tuczu świń (o masie ponad 25 kg) oraz pasza podawana lochom składa się w co najmniej 60 % ze zbóż, pochodnych zbóż i ziaren roślin strączkowych.

Maksymalną zawartość kwasu linolowego ustalono na 1,9 % suchej masy.

Dojrzałe mięso wykorzystywane w produkcji „Saucisson de Lacaune”/„Saucisse de Lacaune” pochodzi z tusz ciężkich loch lub tuczników o masie tuszy ponad 120 kg. Pozostałe mięso pochodzi z tuczników o masie tuszy równej lub przekraczającej 80 kg.

Słonina, pozyskiwana z grzbietu, jest biała i jędrna. Do „Saucisse de Lacaune” można dodawać boczek.

Wykorzystuje się wyłącznie świeże mięso i słoninę, mielone najpóźniej 6. dnia po uboju. Jeśli wykorzystuje się mrożone mięso i słoninę, mrożenie przeprowadza się najpóźniej 72 godziny po uboju, a konserwacja – w temperaturze $\leq -18\text{ }^{\circ}\text{C}$ – nie przekracza 4 miesięcy.

3.4. Poszczególne etapy produkcji, które muszą odbywać się na wyznaczonym obszarze geograficznym

Etapy od wyboru kawałków mięsa, poprzez produkcję „Saucisson de Lacaune”/„Saucisse de Lacaune” (mielenie, napelnianie osłonek, parzenie), aż do końca suszenia mają miejsce na wyznaczonym obszarze geograficznym.

3.5. Szczegółowe zasady dotyczące krojenia, tarcia, pakowania itd. produktu, do którego odnosi się nazwa

Nie dotyczy.

3.6. Szczegółowe zasady dotyczące etykietowania produktu, do którego odnosi się nazwa

Etykieta produktu zawiera obowiązkowo:

- nazwę ChOG „Saucisson de Lacaune”/„Saucisse de Lacaune”,
- logo „Lacaune” zawierające znak identyfikacyjny składający się z wielkiej litery „M” pisanej ręcznie i podkreślonej, która kojarzy się z górami i pod którą widnieje napisana wielkimi literami nazwa „LACAUNE”.

4. Zwięźle określenie obszaru geograficznego

Obszar geograficzny składa się z następujących 11 gmin departamentu Tarn: Barre, Berlats, Escroux, Espérousses, Gijounet, Lacaune, Moulin Mage, Murat-sur-Vèbre, Nages, Senaux, Viane.

5. Związek z obszarem geograficznym

5.1. Specyfika obszaru geograficznego

Czynniki naturalne

Obszar geograficzny, na którym produkuje się „Saucisson de Lacaune”/„Saucisse de Lacaune”, stanowi jednorodny teren położony między wzgórzami Lacaune. Teren ten tworzy wklęsłość, rozciągająca się ze wschodu na zachód, odpowiadającą dorzeczu rzeki Gijou. Na południu jest on ograniczony głównym grzbieciem pomiędzy Montgrand a Montalet, który wznosi się na wysokości ponad 1 200 m, a na północy – pobocznym grzbieciem pomiędzy Roqueczière a Merdélou, który od strony przełęczy Sié sięga 1 000 m. Te dwie granice fizyczne wyznaczają nieckę topograficzną, która charakteryzuje się naprzemiennym wpływem klimatu oceanicznego i śródziemnomorskiego. Ze względu na wysokość położenia obszar geograficzny produkcji poddany jest również wpływom klimatu górskiego.

W wyniku tych trzech czynników panujący tu klimat charakteryzuje się:

- wysokim poziomem opadów, rozłożonych w czasie podczas całego roku,
- stosunkowo niskimi średnimi temperaturami i słabą amplitudą termiczną,
- zmieniającym się regularnie wiatrem (kierunek, wilgotność), cechującym się dużą zmiennością dobową, jeśli chodzi o temperaturę i wilgotność.

Czynnik ludzki

Produkcja „Saucisson de Lacaune”/„Saucisse de Lacaune” ma źródło historyczne w bardzo rozpowszechnionym w Lacaune w średniowieczu zawodzie „mazelier” (średniowieczny rzeźnik). Nazwa ta oznacza w języku oksytańskim ubijającego bydło, owce i świnię. Mniej więcej w XV w., w wyniku wyspecjalizowania się zawodów, termin ten oznaczał osobę, która przetwarzała mięso wieprzowe, czyli odpowiadał dzisiejszemu wędliniarzowi.

Doświadczenie wędliniarza ma kluczowe znaczenie przy wytwarzaniu tego „żywego” produktu i wyraża się na wielu płaszczyznach.

Wędliniarz wybiera, przygotowuje i mieli mięso i słoninę, zgodnie ze swoim przepisem, stosownie do posiadanego wyposażenia i jakości użytych surowców, w szczególności ich przydatności do mielenia. Wybiera on mięso dojrzałe i dodaje do mieszaniny dużo chudego mięsa.

Potrafi on kontrolować siekacz lub maszynkę do mielenia i uzyskiwać jednorodną mieszaninę, składającą się z dużych, regularnie ciętych cząstek, przy użyciu maszynki do mielenia o oczkach co najmniej 8 mm lub dowolnej innej techniki rozdrabniania, która pozwala uzyskać mieszaninę o podobnym wyglądzie.

Przyprawia półprodukt zwykłymi przyprawami, tj. solą, pieprzem i ewentualnie gałką muszkatołową, bez użycia innych dodatków niż saletra potasowa.

Mieszanka upychana jest wyłącznie w osłonkach naturalnych, po czym następują etapy parzenia i suszenia, trwające co najmniej 10 dni dla kielbasy podsuszanej i 18 dni w przypadku pozostałych form produktu. W celu sprawdzenia prawidłowego przebiegu procesu fermentacji w środowisku parowym wędliniarz przeprowadza kontrolę dotykową, dosłownie „bierze kielbasę w swoje ręce”. Pod naciskiem konsystencja musi wydawać się zwarta.

Na każdym etapie produkcji wędliniarz dopasowuje czas trwania poszczególnych etapów lub temperaturę i wilgotność do stanu kielbasy suchej lub podsuszanej. Również w suszarni prowadzi się codzienną kontrolę produktów, ich wyglądu zewnętrznego i zapachu, aby dostosować warunki suszenia (temperaturę i wilgotność powietrza) oraz uniknąć tym samym niepożądanych zjawisk podczas suszenia. Niezależnie od stosowanej techniki suszenia, niezależnie od tego, czy stosuje suszarnię naturalną czy wentylowaną, wytwórca musi dostosować się do zmian temperatury i wilgotności na zewnątrz – mierzonych codziennie.

5.2. Specyfika produktu

„Saucisson de Lacaune”/„Saucisse de Lacaune” charakteryzuje barwa chudego mięsa w kielbasie od czerwonej do intensywnie czerwonej, duże, regularne cząstki i wizualnie chudy aspekt po przekrojeniu.

Pod względem właściwości organoleptycznych wyróżnia je harmonia i umiarkowana intensywność, nieprzesłaniająca naturalnego smaku dojrzałego suszonego mięsa, oraz konsystencja w dotyku i przy degustacji od miękkiej do zwartej, jednolita.

„Saucisson de Lacaune”/„Saucisse de Lacaune” wyróżnia wreszcie fakt, że są prezentowane wyłącznie w osłonkach naturalnych.

5.3. Związek przyczynowy zachodzący między charakterystyką obszaru geograficznego a jakością lub właściwościami produktu (w przypadku ChNP) lub szczególne cechy jakościowe, renoma lub inne właściwości produktu (w przypadku ChOG)

Związek przyczynowy „Saucisson de Lacaune”/„Saucisse de Lacaune” opiera się na odwiecznych, tradycyjnych, przekazywanych z pokolenia na pokolenie umiejętnościach, od których zależy jakość tych produktów i ich solidna renoma.

Obszar geograficzny produkcji „Saucisson de Lacaune”/„Saucisse de Lacaune” charakteryzuje się warunkami geograficznymi i klimatycznymi korzystnymi dla suszenia. W granicach tego obszaru powstała gęsta sieć przedsiębiorstw wędliniarskich, które kultywują wielowiekowe umiejętności i wiedzę. Stosowanie dawnych sposobów produkcji widoczne jest do dziś w wykorzystywaniu dojrzałego mięsa i użyciu co najmniej 80 % chudego mięsa przy produkcji kiełbasy suchej i co najmniej 70 % przy produkcji kiełbasy podsuszanej, dzięki czemu mięso w tych produktach ma barwę od czerwonej do ciemnoczerwonej, charakterystyczną dla „Saucisson de Lacaune”/„Saucisse de Lacaune”, i wizualnie chudy aspekt po przekrojeniu.

Umiejętności producentów widać również przy wyborze kawałków mięsa oraz technik mielenia stosowanych do uzyskania dużych cząstek.

Wykorzystywanie naturalnych osłonek nadaje „Saucisson de Lacaune”/„Saucisse de Lacaune” specyficzną postać.

Aromat „Saucisson de Lacaune”/„Saucisse de Lacaune” jest umiarkowanie intensywny ze względu na niestosowanie przypraw poza pieprzem i gałką muszkatołową. Umiejętne dozowanie przypraw i codzienne dostosowywanie parametrów suszarni pozwala uzyskać na końcu procesu suszenia „Saucisson de Lacaune”/„Saucisse de Lacaune” pełną dojrzałość i naturalny smak dojrzałego suszonego mięsa.

Umiejętne kierowanie etapami parzenia i suszenia pozwala uzyskać konsystencję (w dotyku i przy degustacji) od miękkiej do zwartej i jednolitą.

Renomę „Saucisson de Lacaune”/„Saucisse de Lacaune” potwierdzają już na początku XX w. świadectwa, takie jak książka M. Cousin p.t. „Voyages gastronomiqués au pays de France” (Podróże gastronomiczne po Francji), w której zachwala się wędliny podawane w Hotelu Centralnym w Lacaune: „[...] wysmienita kolekcja lokalnych wędlin składająca się z szynki i kiełbas, jak najbardziej godnych uwagi [...]”.

„Saucisson de Lacaune”/„Saucisse de Lacaune” opisano w wykazie przepisów wędliniarskich, peklowania i konserwowania mięsa z 1980 i 1986 r.; uwzględniono je też w inwentarzu dziedzictwa kulinarnego Francji z 1996 r. w części poświęconej produktom i przepisom regionu Midi-Pyrénées.

W 2011 r. przeprowadzono badanie dotyczące wizerunku i renomy, które wykazało, że w regionach Midi-Pyrénées i Languedoc-Roussillon 77 % ankietowanych osób zna szynkę suchą, suchą kiełbasę i kiełbaskę produkowane na obszarze geograficznym Lacaune, co potwierdza solidną renomę „Saucisson de Lacaune”/„Saucisse de Lacaune”, które są postrzegane jako produkty lokalne (*produits de terroir*) i tradycyjne (*produits traditionnels*).

Ponadto nie są rzadkością wzmianki o „Saucisson de Lacaune”/„Saucisse de Lacaune” w artykułach prasowych, jak np. w „Midi Libre” z dnia 8 sierpnia 2009 r.: „Koszyk pełen zapachu”.

Wędliniarze z wyznaczonego obszaru produkcji zdobywają regularnie nagrody w paryskim powszechnym konkursie rolnym. Od 2012 r. „Saucisson de Lacaune”/„Saucisse de Lacaune” otrzymały trzynaście wyróżnień: pięć brązowych medali, dwa srebrne i sześć złotych.

Odesłanie do publikacji specyfikacji

(art. 6 ust. 1 akapit drugi niniejszego rozporządzenia)

<https://www.inao.gouv.fr/fichier/CDCSaucissonSaucisseLacauneV1.pdf>

Publikacja wniosku zgodnie z art. 50 ust. 2 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012 w sprawie systemów jakości produktów rolnych i środków spożywczych

(2015/C 142/15)

Niniejsza publikacja uprawnia do zgłoszenia sprzeciwu wobec wniosku zgodnie z art. 51 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012⁽¹⁾.

JEDNOLITY DOKUMENT

„SILTER”

Nr UE: IT-PDO-0005-01252-06.08.2014

ChNP (X) ChOG ()

1. Nazwa

„Silter”

2. Państwo członkowskie lub państwo trzecie

Włochy

3. Opis produktu rolnego lub środka spożywczego

3.1. Typ produktu

Klasa 1.3 Sery

3.2. Opis produktu noszącego nazwę podaną w pkt 1

Ser „Silter” ma kształt walca o średnicy 34–40 cm z płaską lub lekko wypukłą ścianą boczną o długości 8–10 cm. Po zakończonym dojrzewaniu ser waży 10–16 kg, jego skórka jest twarda o barwie słomkowożółtej przechodzącej do brązowej, powstałej w wyniku smarowania olejem i dojrzewania.

Masa serowa ma konsystencję zwartą, niezbyt elastyczną, z małymi lub średnimi dziurami na całej powierzchni. Zawartość tłuszczu powinna wynosić 27–45 % w masie suchej, natomiast zawartość wody nie może przekraczać 40 %.

Przy degustacji sera wyczuwa się smak łagodny, smak gorzki nie występuje, w przypadku serów bardzo dojrzałych pojawiają się natomiast wyraziste i pikantne nuty. Zapach i aromat są intensywne i charakterystyczne dla obszaru produkcji. Najbardziej wyczuwalne aromaty to: suszone owoce, masło i mleko od krów na pastwiskach, pasza zielona lub suszona, mąka z kasztanów i „silter” (czyli typowe pomieszczenia, w których ser dojrzewa).

3.3. Pasza (wyłącznie w odniesieniu do produktów pochodzenia zwierzęcego) oraz surowce (wyłącznie w odniesieniu do produktów przetworzonych)

Ser „Silter” jest wytwarzany przez cały rok wyłącznie z mleka surowego częściowo odtłuszczonego wyłącznie poprzez zbieranie śmietany gromadzącej się na powierzchni mleka. Co najmniej 80 % krów mlecznych w danej hodowli musi należeć do ras górskich: Bruna, Grigio Alpina lub Pezzata Rossa. Krowy rasy Bruna powinny stanowić co najmniej 60 % wszystkich krów mlecznych w pojedynczym gospodarstwie hodowlanym.

Krowy mleczne muszą być karmione trawą lub sianem. Stosowanie kiszonek lub sianokiszonek jest niedozwolone. Cały obszar produkcji sera „Silter” znajduje się na terenie górskim, podlegającym ograniczeniom naturalnym, takim jak znaczna wysokość n.p.m., nachylenie terenu i klimat. Czynniki te mają wpływ na sezonową produkcję paszy, a ta z kolei wpływa na żywienie krów mlecznych.

Udział paszy (siano i/lub trawa) pochodzącej z obszaru produkcji powinien wynosić co najmniej 50 % całkowitej masy suchej pożywienia, jakim krowy mleczne są karmione w okresie jednego roku. Pasza może być uzupełniana koncentratami w ilości nieprzekraczającej 40 % masy suchej dawki pokarmowej.

Wartości procentowe określono w sposób ostrożnościowy, ponieważ produkcja sera „Silter” odbywa się na obszarze górskim o niekorzystnych warunkach gospodarowania, na którym wytwarzanie paszy suszonej (stosowanie kiszonek jest niedozwolone) jest utrudnione w niektórych latach o zwiększonej ilości opadów, zaś wytwarzanie koncentratów paszowych niemożliwe. Zazwyczaj ilość paszy pochodzącej z obszaru pochodzenia w dawce pokarmowej przekracza znacznie wymaganą ilość, zwłaszcza kiedy wypas krów na pastwiskach odbywa się przez większą część roku. Wypas nie jest wprawdzie obowiązkowy, jednak prowadzony jest powszechnie wiosną i jesienią na pastwiskach w dolinach, latem zaś na pastwiskach górskich w okresie różnej długości, w zależności od sezonu. W szczególności kiedy wypas krów prowadzony jest na pastwiskach górskich, cała pasza pochodzi z obszaru produkcji, a ilość koncentratów nie może przekraczać 30 % masy suchej średniej ilości spożywanej paszy.

⁽¹⁾ Dz.U. L 343 z 14.12.2012, s. 1.

Przestrzeganie wymogów żywieniowych pozwala zachować charakterystyczne cechy organoleptyczne i aromatyczne sera „Silter” produkowanego przez cały rok. Swoje specyficzne cechy ser „Silter” zawdzięcza również różnorodności drobnoustrojów związanej ze środowiskiem produkcji i przetwarzania surowego mleka. W ramach projektów badawczych (VALTEMAS 2012, FOOD FOR LIFE 2006) zidentyfikowano mikroorganizmy, które biorą udział w procesie produkcji sera, oraz zbadano aktywność enzymatyczną mającą zasadnicze znaczenie dla powstania charakterystycznych właściwości sera „Silter”. Aby zwalczyć potencjalne wpływy ze źródeł zewnętrznych spoza obszaru produkcji, producenci sera dysponują podstawowym zestawem enzymów wybranych z lokalnej mikroflory. Rozwój tych bakterii mlekowych przyczynia się do powstania związków aromatycznych i drobnych dziur, charakterystycznych dla sera „Silter”. Ponadto bakterie te zapobiegają rozwojowi innych bakterii, które mogą prowadzić do zmiany aromatu i smaku.

Pasza składająca się w przeważającej części z trawy lub siana pochodzących z wyznaczonego obszaru geograficznego, niestosowanie kiszzonek, obecność w surowym mleku lokalnej mikroflory i stosowanie technologii gwarantują specyficzne właściwości sera „Silter” i jego związek ze środowiskiem.

3.4. *Poszczególne etapy produkcji, które muszą odbywać się na wyznaczonym obszarze geograficznym*

Hodowla krów, produkcja sera i jego dojrzewanie powinny odbywać się na wyznaczonym obszarze geograficznym.

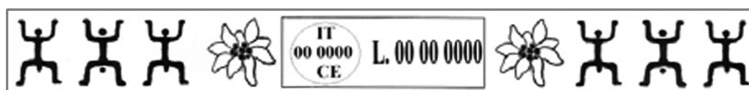
3.5. *Szczegółowe zasady dotyczące krojenia, tarcia, pakowania itd. produktu, do którego odnosi się nazwa*

Ser „Silter” jest wprowadzany do obrotu w postaci całego kręgu lub w kawałkach. Porcje sera paczkowanego muszą obejmować część ściany bocznej lub przedniej, które świadczą o pochodzeniu sera.

3.6. *Szczegółowe zasady dotyczące etykietowania produktu, do którego odnosi się nazwa*

Krąg sera musi być oznakowany kodem identyfikacyjnym zakładu przetwarzania, opatrzony datą produkcji, znakiem pochodzenia, znakiem wypalonym oraz – jeżeli wymagają tego warunki – nazwą pastwiska.

Oznakowanie pochodzenia umieszczone na ścianie bocznej zawiera sekwencję wysokich na 80 mm rysunków figurek ludzkich, będących imitacją rysunków skalnych, oraz dwa rysunki szarotki.

Po upływie 100 dni od daty produkcji na co najmniej jednej stronie kręgu sera umieszcza się wypalany znak składający się z napisu „SILTER” w formie łuku, u którego podstawy widnieją dwie szarotki, a na środku napis „D.O.P.” (chroniona nazwa pochodzenia). W przestrzeni między szarotkami znajduje się inspirowana rysunkami skalnymi ilustracja przedstawiająca scenę orki.

Na produkcie paczkowanym należy umieścić etykietę zawierającą znak identyfikacyjny i napis „Silter D.O.P.”, a także prawnie wymagane informacje. Znak identyfikacyjny powinien być w kolorze ochry i zachowywać odpowiednio proporcje i kształty.

4. **Zwięzłe określenie obszaru geograficznego**

Obszar geograficzny obejmuje wszystkie tereny należące do Comunità Montana di Valle Camonica i częściowo tereny należące do Comunità Montana del Sebino Bresciano w prowincji Brescia. Obejmuje on w sumie 47 gmin.

Wyznaczony obszar geograficzny rozciąga się od Lago di Iseo (dorzecze o powierzchni 65,3 km²) do przełęczy alpejskich Gavia i Tonale.

5. Związek z obszarem geograficznym

Produkcja sera „Silter” odbywa się na terenie górskim obejmującym pasma przedalpejskie i alpejskie w prowincji Brescia. Warunki na tym obszarze determinuje obecność na południu jeziora Lago di Iseo, a na północy masywu górskiego Adamello.

Odrębne właściwości chemiczne gleby oraz zmienność warunków klimatycznych i temperaturowych umożliwiają rozwój bogatej roślinności obejmującej odmiany typowe dla środowiska pogórza, jak i dla położonych wyżej pastwisk górskich w środowisku subalpejskim. Przed wszystkim w środowisku górskim występują liczne siedliska łąk i pastwisk ze stałą różnorodnością odmian roślin wykorzystywanych jako pasza, takich jak *Anthoxanthum* spp. i *Achillea* spp. Łąki w dolinach i na łagodnych stokach są wykorzystywane do wypasu krów mlecznych w zimniejszych miesiącach, natomiast latem wypas ten zapewnia 120 pastwisk wysokogórskich.

Ser „Silter” jest wytwarzany w licznych, również niewielkich, gospodarstwach, w których odbywa się przetwarzanie, a tym samym konserwowanie mleka własnej produkcji przy pomocy tradycyjnych metod przekazywanych wśród serowarów i hodowców z pokolenia na pokolenie. Długi okres dojrzewania sera „Silter” pozwalał ludności wiejskiej na dłuższą konserwację produktu, co gwarantowało dostępność żywności w ciągu całego roku.

Tradycyjnie mleko odtłuszczone poddawane było długiemu procesowi transformacji w kotle, trwającemu co najmniej dwie godziny, podczas których skrzep pozostawał w serwatce.

Ta ostatnia faza nadaje serowi szczególną kruchość i niewielką elastyczność, które są typowymi cechami sera „Silter”.

Okres dojrzewania sera „Silter” jest dość długi i wynosi co najmniej 100 dni od daty produkcji.

W ten sposób zachowuje się tradycja konserwacji sera, który od zawsze był podstawowym źródłem pożywienia dla ludności zamieszkującej doliny.

Również obecnie dojrzewanie sera odbywa się – choć nie wyłącznie – w typowych pomieszczeniach zwanych „silter”, od których ser wzięł swoją nazwę, w naturalnej temperaturze wynoszącej 7–20 °C i przy wilgotności wynoszącej 70–90 %. Podczas dojrzewania kręgi sera są poddawane zabiegom pielęgnacyjnym: olejowaniu, oskrobywaniu skórki i od czasu do czasu odwracaniu na drugą stronę. Te tradycyjne czynności wykonywane doświadczoną ręką dopełniają procesu produkcji sera „Silter”.

Technika produkcji jest ściśle uzależniona od umiejętności serowarów, którzy dostosowują etapy produkcji sera do klimatu, składu flory i faz fenologicznych paszy. Jej odtworzenie na poziomie przemysłowym nie jest możliwe, a zatem pozostaje ona spuścizną lokalnych serowarni w dolinach i górach.

Właściwości organoleptyczne i sensoryczne sera „Silter” pozostają pod wpływem czynników terytorialnych i środowiskowych.

Skórka jest twarda, o barwie słomkowożółtej przechodzącej do brązowej. Cechy te powstają w wyniku długiego okresu dojrzewania oraz w wyniku wszystkich czynności pielęgnacyjnych, w tym ręcznego olejowania.

Ser ma konsystencję twardą, kruchą i mało elastyczną, z jednolicie rozmieszczonymi dziurami od małej do średniej wielkości powstającymi dzięki lokalnej mikroflorze mlekowej. Barwa masy serowej jest zróżnicowana: biała w miesiącach zimowych, intensywnie żółta w miesiącach wiosennych i letnich.

Smak jest przeważająco łagodny, posmak gorzki nie występuje lub jest mało odczuwalny, a w serach mocno dojrziałych pojawiają się nuty wyraziste i pikantne.

Endemiczne gatunki roślin wchodzące w skład paszy i zawierające składniki aromatyczne takie jak np. kumaryna nadają mleku, a tym samym serowi „Silter”, charakterystyczny aromat.

Również mniej lub bardziej intensywna barwa masy serowej zależy wyłącznie od pożywienia krów składającego się z roślin paszowych typowych dla obszaru geograficznego oraz od ich różnej zawartości karotenoidów, w zależności od poszczególnych faz fenologicznych.

Karotenoidy potrafią w rzeczywistości powodować różnice w intensywności barwy, kiedy to rośliny strączkowe i astrowate występujące na pastwiskach kwitną na początku lata, nadając serowi bardziej intensywny kolor. Z kolei zimą, kiedy przeważnie stosuje się paszę suszoną, ser uzyskuje barwę mniej intensywną, bardziej białą.

Długość poszczególnych etapów produkcji sera i odpowiadających im temperatur, począwszy od zbierania śmietany, a skończywszy na gotowaniu skrzepu i pozostawianiu go w serwatce, są dobrze znane i przekazywane kolejnym pokoleniom serowarów. Umiejętności tych ostatnich pozwalają na dopasowanie ich do warunków sezonowych i klimatycznych obejmujących bardziej łagodny klimat okolic Lago d'Iseo i bardziej surowy klimat dolin w pobliżu lodowca Adamello. Przekazywana z pokolenia na pokolenie technika produkcji swoją wyjątkowość zawdzięcza stosowaniu mleka surowego, które zachowuje właściwości mleka produkowanego w regionie i bogactwo lokalnej flory mlekowej. Technika ta, należąca zgodnie z tradycją i umiejętnościami do hodowców i serowarów, pozwala na uzyskanie typowego sera „Silter” o łagodnym smaku i kruchej konsystencji masy.

Niska zawartość tłuszczu, która może wynosić nawet poniżej 30 % w masie suchej, wiąże się ze stosowaniem wyłącznie mleka częściowo odtłuszczonego. Podczas oddzielania się warstwy śmietany w okresie co najmniej 8 godzin w miejscu chłodnym i dobrze wentylowanym namnażają się enzymy mleka typowe dla obszaru produkcji, które nadają serowi „Silter” jego smak i aromat. Ponadto proces namnażania rodzimej flory heterofermentatywnej prowadzi do rozwoju charakterystycznych niewielkich i średnich dziur w masie serowej.

Również co najmniej dwugodzinny proces gotowania i przetwarzania skrzepu, a także pozostawianie sera w kotle w serwatce są niezbędne dla rozwoju rodzimej flory mlekowej odpowiadającej za powstanie aromatu i kruchej, mało elastycznej konsystencji sera „Silter”.

Wyciskanie sera sprzyja odsączeniu wilgoci i rozpoczęciu procesu formowania się skórki. Twardość skórki i jej barwa – od żółtej po brązową – są wynikiem długiego okresu dojrzewania na drewnianych półkach w naturalnej temperaturze pomieszczeń zwanych „silter”, a także wynikiem procesu olejowania i czyszczenia kregów.

Podczas dojrzewania enzymy uwalniane przez rodzimą florę mlekową przyczyniają się do wytwarzania związków, które nadają aromat i zapachy suszonych owoców, masła i „silter” (pomieszczeń, w których odbywa się dojrzewanie). Występowanie i różnorodność tej mikroflory mlekowej, mającej zasadnicze znaczenie dla produkcji sera „Silter”, zostały wykazane w badaniach prowadzonych w różnych serowarniach w regionie.

Odesłanie do publikacji specyfikacji

(art. 6 ust. 1 akapit drugi niniejszego rozporządzenia)

Skonsolidowany tekst specyfikacji produkcji jest dostępny w na stronie internetowej:

<http://www.politicheagricole.it/flex/cm/pages/ServeBLOB.php/L/IT/IDPagina/3335>

lub

bezpośrednio na stronie głównej Ministero delle politiche agricole alimentari e forestali (ministerstwa polityki rolnej, żywnościowej i leśnej) (www.politicheagricole.it) po wybraniu zakładki „Prodotti DOP IGP” (z prawej strony na górze ekranu), a następnie „Prodotti DOP IGP STG” (z lewej strony ekranu) i na koniec „Disciplinari di Produzione all'esame dell'UE”.

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL